Haziran 1991 Sayı:102 Fiyat: 5000TL.

TKP/ML
MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

FAŞİZMİN KORKULU RUYASI, HALKIMIZIN SEVGİLİSİ; DEVRİMİN 'ÇETİN' KARTALI: İSMAİL ORAL!

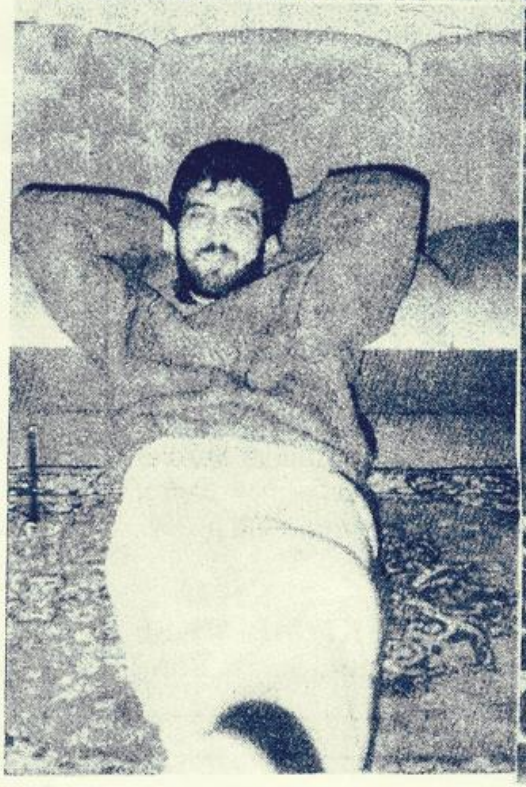

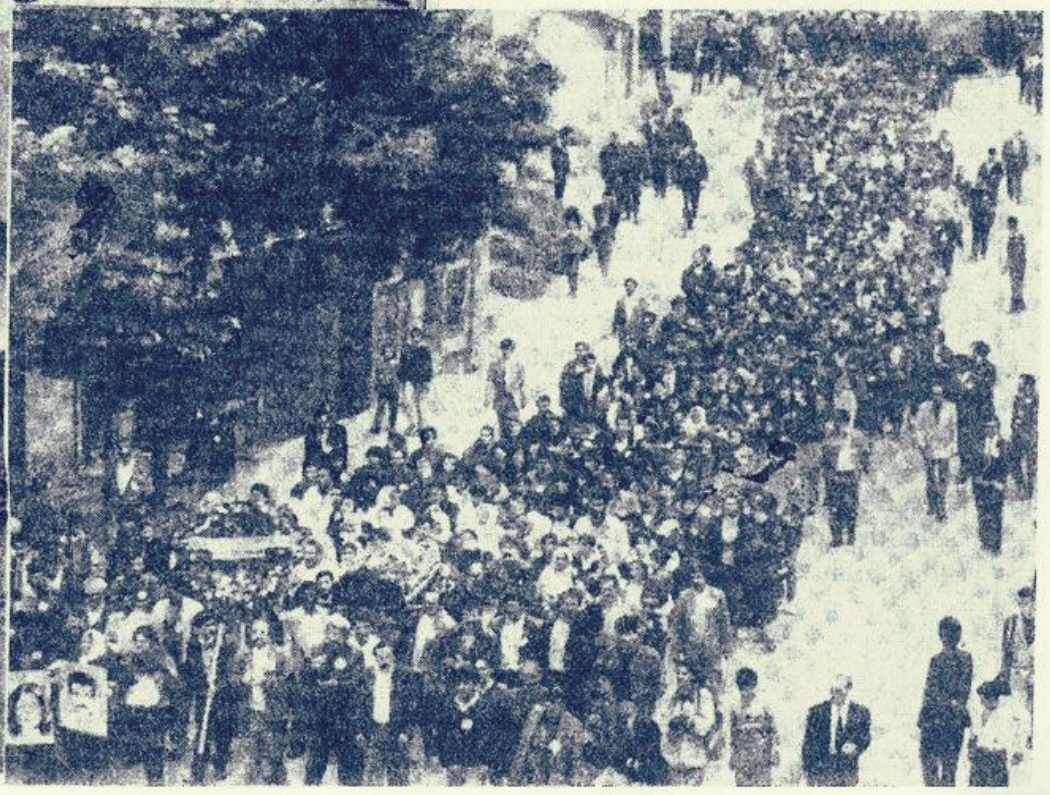

HALKIMIZA AÇIKLAMA:

19 Mayıs Pazar akşamı, faşist devlet güçleri, partimizin değerli kadrolarından İsmail ORAL ile halktan birisi ve sadece 'suçu' demokrat olmak olan Hatice DİLEK'i yakalayıp kurşunlayarak "büyük" Türk devletinin caniliğini bir kere daha ortaya koymuştur.

Türk devletinin eli kanlı polis güçleri, katliamdan sonra bir sürü yalan açıklamalarda bulundular. Olaya, "Silahlı çatışma" süsü vererek, kendi caniliklerini gizleme psikozu içine girdiler. Oysa, Hatice DİLEK'in evinde kesinlikle silah ya da herhangi bir örgütsel döküman olmadığı gibi, bu evde silahlı çatışmada çıkmamıştır. Yakalanan silah ve dökümanlar Beylerbeyi'ndeki evde çıkmıştır. Beylerbeyi'ndeki evde yakalanan silahların Mecidiyeköy'deki katil polislerin cezalandırılmasında da kullanılmamıştır. Polis, olaya, "teröristleri ve olayda kullanılan silahları yakaladık" diyerek, kamuoyunda ne kadar "başarılı" olduğunu ve Türk polisinin "failleri hemen yakaladığı" gösterisinde bulunmak için böyle bir yalan açıklama yapmıştır.

Polis gece saat 11 sıralarında Hatice'nin evine girerek, İsmail ORAL'ında orada olduğunu görünce her ikisinide yakalayıp götürdükten sonra kurşuna dizmişlerdir. Evin etrafındaki silah sesleri ise, yoldaşımız İsmail ORAL ve Hatice DİLEK'i öldürdükten sonra, "çatışma" süsü vermek için polisin, evi ve çevreyi rastgele silahla taramasından başka bir şey değildir. Ve Türk egemen sınıflarının çıkardıkları "terörle mücadele yasası" gereği değerli yoldaşımız İsmail ve demokrat insan Hatice orada hemen katledilmişlerdir. Polisin esas amacı; İsmail'i katletmekti. Ancak, delilleri yoketmek için Hatice'yi de katletmiştir. Polisin, Hatice'nin 8 yaşındaki oğlu'nu katletmemesinin nedeni ise, kamuoyundan fazla tepki almamak içindir.

Hatice DİLEK'in örgütümüzle hiç bir ilişkisi yoktur. Partimizin üyesi olmadığı gibi "militanı" da değildir, sadece demokrat bir insandır. İsmail ile arasında ise bir evlilik yoktur. Polisin katliamını destekleyen burjuva basını ve polis, Hatice'yi "örgüt militanı" göstererek, polisin ve Türk devletinin caniliğini gizleme çabası içinde olduklarından, yalan şeyler yazmaktan çekinmemekte. Zaten, devletin terörünü destekleyen burjuva basını, polis ile birlikte ortak çalışıyor. Bunu bir çok kez ispatlamışlardır. Daha kanı kurumayan Tuzla katliamı ortadadır. Tuzla'da da 4 yoldaşımızı arabadan indirir indirmez kurşuna dizmişlerdir. Tuzla'da katledilen yoldaşlarımızda da silah yoktu. Polis ise, kendi caniliğini gizlemek için, olaya "çatışma" süsü verdi.

Faşist Türk devleti, bol bol "demokrasi"den, "insan hakları"ndan sözedip duruyor. Bunların hepsi palavradır. Tuzla'da, son üç ay içinde işkencehanelerde katledilen on kişi ve en son olarak Hasanpaşa'da katledilenler, devletin caniliğini ve halka karşı terör estirdiğini ortaya koymaktadır. Devlet, polislere "yakala ve öldür" emrini vermiştir. Yıllardır Türkiye Kürdistan'ında yapılanların aynısı Türkiye'nin her tarafında yapılmaktadır. Bunlara sesini çıkarmayan ve kendine "ilerici" süsü veren bazı köşe yazarları, devrimcilerin ve Hatice gibi sıradan insanların katledilmesine ise ses çıkarmıyorlar. Çünkü, onlarda devletin caniliğini gizleme uğraşı içindeler. Ama, başta faşist Türk devleti olmak üzere, bütün boyalı burjuva basını, devletin caniliğini ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar, halkımız, gerçek teröristlerin devlet olduğunu bilmektedir. Kürt köylüsünün katırını, eşeğini, koyununu bile 'terörist' diye kurşunlayan bir devletin, derede çamaşır yıkayan, çeşmede su dolduran genç kızları kurşunlayan, köylülere zorla bok yediren bir devletin "masumane" davranması beklenemez. Burjuvazi, kendi kanlı saltanatını sürdürmek için, halka karşı baskı, zulüm ve katliam uygulamaktan vazgeçmeyecektir. Hasanpaşa'da silahsız yakalanıp kurşuna dizilenler bunun sadece basit ve enson örneğidir.

Halkımızı, devrimci demokrat tüm kamuoyunu, devletin terörüne karşı mücadeleye çağrıyoruz. Faşist Türk devleti'nin baskı ve zulmüne karşı mücadele edilmeden, halkımızın insanca yaşaması olası değildir.

Partimiz TKP/ML, faşist Türk devletini yıkana ve insanların insanca yaşadığı bir dünya kurulana kadar mücadelesine devam edecektir. Şu iyi bilinmelidir ki: Başta İsmail ORAL olmak üzere, katledilen bütün yoldaşlarımızın ve devrimcilerin hesabı sorulacaktır. Devletin terörüne karşı devrimin silahları susmayacaktır!

21.5.1991

TKP/ML-MKSB

(Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesi-Siyasi Büro)

PARTİMİZ ÜYESİ, ÖNDER KOMÜNİST İSMAİL ORAL'I MÜCADELEMİZLE YAŞATACAĞIZ!

Her ölen devrimci, devrim için büyük bir kayıptır. Bazı devrimcilerin arkasından söylenecek tek söz vardır. Onları anlatmaya fazla sözcük gerekmez. Anlatırken de zorluk çekilmez. İsmail'de bunlardan birisiydi. O'nun için söylenecek olan **O, DEVRİMİN ÇETİN KARTALI**'ydı. O, düşmanın korkulu rüyasıydı. O, halkımızın sevgili evladıydı. Düşman her devrimciye selam göndermez. İsmail'e faşizmin bekçi köpekleri işkenceciler durmadan 'selam' gönderirdi. Çünkü, O'nu işkencede yenememişler, İsmail onları kendi inlerinde büyük yenilgiye uğratmıştı. Bu nedenle, bir yandan saygı duyarlarken, bir yandan da "yok edilmesi gereken bir komünist" olarak görüyorlardı. Yakalanan her arkadaşa; "söyleyin O'na, bu kez elimizden kurtuldu, bir daha düşerse kurtuluşu yok" diye. Bu, onların ne denli acz içinde olduklarının ve İsmail'den ne denli korktuklarının bir göstergesiydi. İsmail, bu pis düzen için büyük bir tehlikeydi. Bunu biliyorlardı ve O'nu yok etmek için yoğun çaba harcıyorlardı.

1961 İzmit doğumlu İsmail, lise son sınıfta okurken partimizle tanıştı. Partimizin bir taraftarı, bir militanı olarak 12 eylül öncesinde, devrim için tüm çabasını harcadı. Ancak, 12 Eylül geldiğinde belli bir süre durakladı ve geri çekildi. Geri çekilmesi, O'nun faşizm tarafından 'bağışlanmasını' getirmedi ve yakalanıp 5 yıl İstanbul'un çeşitli zindanlarında yattı. 1986'da tahliye oldu.

Mücadeleden soğumuş olarak yakalanan İsmail için zindanlar tam bir devrim okulu oldu. Kısa zamanda üzerindeki karamsarlığı atarak zindanlarda kendini yetiştirdi. Devrime olan inancını yenilediği gibi, daha da geliştirdi. Zindanlar'da partimizin kendisine verdiği tüm görevleri aktif olarak yerine getirdi. Durmadan okudu ve araştırdı. Esir düşmeden önce devrimden soğumuşluğundan utanır oldu. Ama, bunu gençliğine ve tecrübesizliğine verdi. Faşizm, O'nu esir etmekle devrime büyük bir komünist bağışlamış oldu. Zindanlarda, devrimcileri pasifize edeceğini sanan faşizm, burada bir kere daha yanılmıştı. Mücadeleyi bırakmış bir kişi, daha bilinçli, daha kararlı olarak yeniden mücadeleye atılıyordu.

İsmail, 1986 yılında Sağmalcılar zindanından çıkar çıkmaz hemen mücadeleye atıldı. Partimizin değerli bir militanı olarak, kendisine verilen görevlere dört elle sarıldı ve yeni yeni görevler aldı. Bir görev O'na yetmiyordu. Çünkü, yapısı ve çalışkanlığı, devrime olan inancı ve faşizme karşı duyduğu kin, O'na daha çok çalışmayı, daha çok iş yapmayı öğretmişti.

Zindandan çıkar çıkmaz Marmara Üniversitesi'ne girdi. Üniversite'de kısa zamanda gençliğin önderi oldu. 1986 yılında ki, gençlik eylemlerinin önderi ve örgütleyicisi olarak yer aldı. Artık O, hep en önde ve polisin sürekli gözetimi altındaydı. Ama, O, yılmıyor, polisin sık sık gözaltına almasına karşın, yeniden mücadeleye sarılıyordu. Her gençlik olayında O vardı.

Gençlik içindeki militan önderliği ve örgütleyiciliği sayesinde ilk defa parti tarihinde TMLGB'ni ayakları üstüne dikti. TMLGB'yi kısa zamanda geliştirdi ve güçlendirdi. O'nun örgütçülüğü ve uzak görüşlülüğü sayesinde bugün TMLGB, gerçek anlamıyla O'nun eseridir. Bugün, TMLGB bütün ülke çapında örgütlenmeye gitmişse ve her zamankinden daha da güçlüyse, bu O'nun önderliğinin eseridir. İsmail ile beraber birkaç kişi, bugün Türkiye çapında bir örgütlenme yarattı. Burada, esas payı İsmail'e vermek gerekir. Çünkü, gerçekten de TMLGB'yi O, örgütçülüğü ve taktikçiliği sayesinde oluşturdu, geliştirdi.

Parti 3. Konferan'sı, İsmail'in bu çalışmalarını dikkate alarak O'nu, Parti üyesi yaptı. İsmail, 3. Konferans'tan sonra daha da azimli ve kararlı çalışmaya başladı. Parti, O'nu TMLGB'den alarak parti örgütlenmesi içinde görevlendirdi. Artık İsmail, partimizin değerli ve saygın bir kadrosu olmuştu. Bu sıfatı, Parti vermedi, O, kendi kararlılığı ve usta örgütçülüğü sayesinde kazandı. Kısacık bir mücadele yaşamı olmasına karşın, O, bu kısa süreye çok şey sığdırdı.

Düşman, İsmail'i rahat bırakmadı. Peşine ajan taktı. 1989 Şubat'ında İstanbul-Kadıköy'de yakalandı. 15 gün işkencehanede kaldı. Tek bir sır dahi vermedi. Düşmanı kendi kanlı işkencehanesinde yenilgiye uğrattı. 7 ay yine zindanda yattı. Bu 7 aylık zindan 'sefası' O'na çok şey kazandırdı. İsmail, içerden bir başka biçimde çıktı. Kendini daha da yenilemiş ve çok şey öğrenmişti. En azından dışardaki mücadelenin bir muhasebesini yapmış ve Partinin ileri atılımı için neler yapılması gerektiğini iyi kavramıştı. İşte, bundan sonra daha bilinçli, daha araştırıcı ve daha örgütçü olduğunu ve aynı zamanda bir taktiksiyen olduğunu ortaya koyma fırsatını son birbuçuk yıl içinde ortaya koydu. Batı örgütünü çekip çevirdi. Parti organları giderek yenileşti. İsmail'in usta örgütçülüğü ve taktisyenliği sayesinde Partimiz 1990 1 Mayıs'ına damgasını vurdu. İşçi sınıfı ve gençlik içinde parti kısa zamanda köksalmaya başladı. Partimiz, Batı'da sadece İstanbul örgütlenmesiyle sınırlı kalmadı, aynı zamanda Karadeniz'den Akdeniz'e kadar örgütlenmesini geliştirdi. Özellikle son bir yıl içinde İsmail'in önderliğinde parti yeni örgütlenmeler kazandı. Bir çok alanda parti örgütü yokken, İsmail'in ustalığı sayesinde parti örgütleri oluşturuldu.

İsmail, planlı ve programlı çalışırdı. İşin genel plan ve programını öncelikle yaparken, ayrıntılara girmeden de duramazdı. Öncelikle, acilen çözülmesi gereken işler üzerine yoğunlaşır, daha sonra tali işlere bakardı. Kendi sorumluluğu altındaki yoldaşları da böyle yetiştirirdi. Kırsal alandaki mücadeleye büyük önem verirdi. Merkezi görevin önemi üzerine sık sık durur ve oraya asker ve silah aktarımında öncülük yapardı. Son anına kadarda bunu yerine getirdi.

İsmail çabuk sinirlenmezdi, kavramayanlara karşı, sorunu kavratana kadar yoğun bir çaba harcardı. Ama, hata yapanlara karşıda sessiz kalmaz ve sorunun üzerine üzerine giderdi. Oldukça alçak gönüllü ve özveriliydi. Halkla ve yoldaşlarıyla ilişkisi çok sıcaktı. Sabırlı ve işinin inançlı bir takipçisiydi. Sadece kendi görevleriyle değil, Partinin tüm sorunlarıyla ilgilenir ve gerekli uyarıları zamanında yapardı. Eleştirileri, yıkıcı değil yapıcıydı. O'nda memur zihniyeti yoktu ve en büyük düşmanı da memur zihniyetli kişilerdi.

Kısacası O, mükemmel bir komünistti. İnsani ilişkilerinden tutunda, çalışmasına ve özverisine kadar, partinin tüm sorunlarıyla yakından ilgilenmesi ve örgütçü ve taktisyenliğine kadar... Ama, her mükemmel komünistin de bazı hataları olur. O'nun hatası belki de hiç bir görevi geri çevirmemesiydi. Tabi, buna hata denirse. Çünkü, O'da biliyordu ki, az insanla çok iş yapmak zorundaydık. Bunun en büyük sıkıntısını çekenlerden birisi de O'ydu. Belki de, bu yoğun görev altında çalışması O'nu düşmana karşı daha dikkatli davranması önünde engel oluşturdu ve düşmanın ağına düşmesine yol açtı.

İsmail'in meziyetlerini anlatmakla bitmez. O, Partimize büyük katkılarda bulunmuştur. O'nun en önemli meziyeti; yılgınlık ve karamsarlık bilmemesi, parti yıkıcılığına karşı aktif mücadele etmesi, oportünizme ve revizyonizme taviz vermemesi ve partiyi devrimin önderi yapmak için elinden gelen tüm çabasını harcamasıdır.

Devrimin Çetin Kartalı İsmailimizi düşman katletti. Acımız çok büyük. Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası'nın önder kadrosu aramızdan ayrıldı. Ama, O ölmedi. Halkımızın ve Partimizin gönlünde taht kurdu. O, işçi sınıfı yok olmadıkça da ölmeyecektir. O, komünizm uğruna mücadelemiz sürdüğü sürece de ölmeyecektir. Dağlarda ve şehirlerde her tüfek ötüşünde, devrimci her kitle gösterisinde, fabrikalarda her şalter kaparışında O, aramızda olacaktır. O'nun bıraktığı miras büyüktür. Bu denli kısacık devrimci, bir yaşamda, her kişi bir o kadar da büyük bir mücadele mirası bırakamaz, İsmail, Devrimin Çetin Kartalı, bu mirası bırakmayı başardı. ŞAN OLSUN O'NA!

En büyük korkun, düşmanın seni silahsız yakalamasıydı.Korktuğun başına geldi. Alçaklar, halk düşmanları seni ancak silahsız yakalamayı başarabildiler ve hemencecik katlettiler. Çünkü, senden ve senin geleceğinden o denli korkuyorlardı ki, bir saniye bile yaşamana tahammül edemiyorlardı. Seni, sağ yakalamak istemiyorlardı, çünkü tekrar işkencehanede o katiller sürüsünü yenilgiye uğratacağını biliyorlardı. Düşman seni ve güzel insan Hatice'yi hainice katlederek "19 Mayıs bayramları"nı kutladılar. Fakat, sonunda bayramını kutlayan proletarya olacaktır İnsanlık sizlerin inanılmaz mücadeleniz sayesinde gerçek kurtuluşuna kavuşacaktır.

Sevgili yoldaş;

Sana sözveriyoruz ki, seni katledenlerden hesap soracağız. Hesabı Partimiz önderliğinde proletarya ve halkımız düşmanı parça parça yok ederek soracaktır. Senin uğruna öldüğün devrim er veya geç başarılacaktır. O'gün inanıyoruz ki, en mutlu olanlardan birisi de sen olacaksın.

Bıraktığın mirasa, yoldaşların leke kondurmayacak. Partimiz daha güçlü olarak mücadeleye atılacaktır. Ve devrimin silahları emeline ulaşana kadar susmayacaktır. Bundan emin olabilirsin. Düşman seni alçakça katletti, ama korkuları hala sürüyor. Çünkü mirasını, mücadeleni, ektiğin tohumları öldürmeyi başaramadılar ve başaramayaaklar. Ektiğin devrim tohumları düşmanı boğmayı başaracaktır.

Yas tutmayacağız. Yas tutmaya vaktimiz yok. Devrim silahlarını konuşturarak, adım adım ilerleyeceğiz. Bir adım ileri iki adım geri. Bu sınıf mücadelesinin olmazsa olmaz yasasıdır. Bu onurlu mücadelede kimimiz erken öleceğiz. Kimimiz kalleşçe pusularda düşeceğiz. Bunu biliyoruz. Ve bir bildiğimiz daha var: Sınıf mücadelesi kızıştıkça düşman daha da saldırganlaşacaktır. Ve leş kargaları kendi akıttıkları kanda boğulacaktır, kazanan komünistler olacaktır.

İSMAİLLER ÖLMEZ!
HATİCELER ÖLMEZ!
MÜCADELENİZİ KOMÜNİZMLE TAÇLANDIRACAĞIZ!

İSMAİL ORAL KATLEDİLDİ; "İSMAİL ORAL"LAR SAVAŞMAYA DEVAM EDİYOR, EDECEK!

Her komünistin ölümü, devrim için bir kayıp, devrimcilerin yüreğinde açılan yeni bir yaradır. Ama bazıları varki daha çok üzüntü ve yara açar, belki yanımızdan, yanıbaşımızdan kopartıldığı için, belki de kişisel olarak üzerimizdeki etkilerinden kaynaklanır. İsmail yş.ın kaybı, kişiliği, kararlı komünist tavrı ve önder niteliği yüzünden devrim için önemli bir kayıp; benim için, yeniden K.P. saflarına katılmamda önemli etkenler gösteren yş.lardan birisi olmasıyla, özel bir yeri olan bir kayıp ve daha çok üzüntü demekti.

O; alçak gönüllü yaşamı, bitmek bilmez enerjisi, özverili faaliyeti ile devrime olan inanç ve güvenini çevresine yaymakta, fazla söze gerek olmadan kendi faaliyetinin doğallığıyla çevresine enerjiklik sunmakta idi. Onunla çalışan yş.lar için tembellik diye bir şey yoktu. Nasıl olabilirdi ki? O kendi pratiğiyle bir insanın, bir komünistin neler yapabileceğini gösteriyor ve ister istemez harekete geçirici bir işleve sahip oluyordu. Yıpratmadan eleştiriyor, sen hissetmeden çıkış yolunu gösteriyordu. Büyük ve tumturaklı sözlerle pek arası yoktu onun, "basit ama doğru, yalın ama gerçek" lerden bahsediyor sorunları çözerken gelişiyor, geliştiriyordu.

O'nun için küçük büyük görev diye birşey yoktu. Şu 'basit' işi de mi biz yapacağız? demezdi. Yaptığı her işin devrimi yaklaştırdığının bilinciyle hareket eder ulaşabildiği her alanda her sorunla ilgilenir ve katkıda bulunurdu. Zor ve karmaşık işleri başarırkende, onu izleyen, sıradan bir iş yapıyormuş havasına girerdi. Pratik ve yerinde çözümleri ile, insana zorlandığı bir sorunda, ama ne kadar da basit bir çözümü varmış dedirtirdi. Leninin "Daha az tumturaklı söz, daha çok günlük iş" sözüne olumlu örnek olarak hiç duraksamadan onu gösterebiliriz.

O nu katletmekle düşman bize bir darbe vurdu. Ama neye yararki bugün KP. içerisinde faaliyet gösteren bir çok yş.ın yapısında İsmail'in harcı var. İsmail öldü yeni İsmailler doğar demiyorum o yeni İsmailleri kendisi yaşarken yarattı. Belki biri-bir kaçı yarın yorulacak, yenilecek ama çoğunluğu devrim için birer İsmail olarak çarpışmaya devam edecek.

Onunla enson uzunboylu görüşmemde Hasan yş.la birlikteydik; İsmail'in "Dersim Kartalı"yla ve şöyle demişti İsmail "Düşman üçümüzü burada yakalarsa ne çok sevinir". Seviniyordu düşman, Hasan'ı Dersim dağları, İsmail'i İstanbul sokakları bağrına basmıştı, yakalamamıştı düşman şehit etmişti.

Tanıyordu İsmail'i düşman, biliyordu yenemezlerdi Onu işkencehanelerinde, zindanlarında. Biliyordu İsmail'in bizlere yollayacağı haberin "direndik işte"den ibaret olacağını, korkuyorlardı ondan, bu silahsız komünisti katletmekte buldular kendilerince çözümü.

Benim için şehit olmak artık eskisindende güzel, çünkü orada Hasan'la, İsmail'le karşılaşacağımı biliyorum. Ve biliyorumki orada soracak İsmail yş. ne oldu ne yaptınız, şu işi nasıl çözdünüz?, bu görev başarıldı mı?, ne oldu benim yarım kalan görevlerim? diye. Ona olumlu cevap vermek zorundayız yş.lar, bize kızmayacak; Neden nasıl yapmazsınız? diye bağırmıyacak, ama biz bileceğizki O olsaydı yapardı bu işleri; ve eğer biz İsmail'e, yüzlerce İsmail'imize yaraşır biri diye düşünüyorsak kendimizi, bıkmadan, usanmadan, yılmadan çalışmalı, oraya muştu ile gitmeliyiz, artık devrim daha yakın diyebilmeliyiz. Onun gözlerindeki sevinci okuyabilmek için yapmalıyız bunu. O gözlerdeki ışıltıları görebilmek değer buna.

Hasan'a İsmail'e tüm Hasan ve İsmaillerimize söz veriyoruz ve burada ant içiyoruz ki, yş.lar, daha aktif, daha canlı, olarak taşıyacağız devrim bayrağını, belki uzun sürmeyecek yanınıza gelmemiz ama ölümüze bakanlar yüzümüzdeki mutlu gülümsemeye şaşırmamalılar. Onun sizlere kavuşmaktan kaynaklandığını anlamalılar.

Bir Mücadele Arkadaşı

BAŞ YAZI

DÜZENİN KANLI İFLASI VE DEVRİMCİ ŞİDDET

Türk egemenleri yeni bir bunalımın eşiğinde. Eşiğinden de öte, bunalımın içine girmiş ve çıkış yolları aramaktadır. Her ekonomik ve siyasi bunalımın arkasından bir askeri darbenin geldiğide gözlenmekte. Bunalım atlatmalarının yolu olarak öngördükleri belli başlı seçenek; sınıf mücadelesini ezmek, ücret ve maaşları dondurmak, varolan demokratik hak ve özgürlükleri bütünüyle askıya almak ve toplumu bütünüyle suskunluğun içine hapsetmek... Bunuda ancak askeri cuntalarla yapabiliyorlar. Bugün yürürlükte olan yasalar ve estirilen baskılar 12 Eylül askeri yönetim döneminden hiç de farklı değil. Ama, buna karşın yine de halkın sesi çıkıyor. Kürt ulusal mücadelesi giderek gelişiyor. Sınıf mücadelesi yavaş yavaş alevleniyor. Devrimci örgütler ve partimiz kitleler içinde etkinliğini geliştiriyor. İşçi sınıfı huzursuz. Huzursuzluğunu grevlerle, fabrika işgalleriyle ve çeşitli eylem biçimleriyle dile getiriyor.

Devrimci durumun ivmesi; bir 12 Eylül öncesi döneminde olduğu gibi yüksek değil, fiyat yükselme eğilimi göstermektedir. Egemenler kitleleri tam olarak kontrol edemiyor ve yavaş yavaş kontrolden çıkıyor. Kontrolü bütünüyle kaybetmiş değil. Bunun nedeni; komünist ve devrimci örgütlerin hala zayıf olmasından kaynaklanıyor. Kitleler devrimci siyasi önderlikten yoksun. Esas istemleri ekonomik. Siyasi istemler ya da demokratik haklar bundan sonra geliyor. Kitlelerin ekonomik istemlerini bu düzenin bugünkü haliyle kaldırması zor. Çünkü ekonomi iflas etmiş durumda. Bu, kapitalizmin kaçınılmaz bir sonucu. Yarı-sömürgeciliğin içinde bulunduğu bir çıkmaz. Emperyalist bunalım, yarı-sömürgelere katmerli bir şekilde yansıyor. Geleneksel bir söylemle: Washington hapşırınca Ankara sıtmaya tutuluyor.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının Türk devleti, iflası, baskıları daha da artırarak gidermeye çalışıyor. Yeni yeni baskı yasaları çıkarıyor. Ama, onlarında kar etmeyeceği gözlemleniyor. Yakında yeni zamlar gündemde. KDV oranında % 24lik bir artış öngördükleri için bütün fiyatlar ikiye katlanacak. Bu ezilen yoksul kesimi daha da yoksullaştıracak, huzursuzluğu artıracaktır. Bu nedenle de baskılar aralıksız bir birini kovalayacak.

Egemenler şimdi kitlelerin dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyor. Kendi kanlı terörünü gizlemek için devrimci şiddeti bahane ederek, baskıları adım adım artırmaya gidiyor. Bu koroya burjuva basını dörtnalla katılıyor. Burjuva muhalefet partileri hükümetten daha 'cesur' davranarak, ekonominin iflasını 'teröre', yani devrimci mücadeleye bağlıyor ve azgın bir devlet terörünün estirilmesini öneriyor. Bu egemen koroya, reformist ve bazı revizyonistlerde katılıyor. "Ama terör estirmeyin cunta gelir" diye... Aynı koroyu 12 Eylül arifesinde de izlemiştik. Bugün de izliyoruz. Koro şefi ve koro figüranları aynı. Türk burjuvazisinin bunalımı başta işçi sınıfına ve halka maledilmekte, sorumlusu olarak işçilerin fazal ücret istemesine bağlanmakta. ABD emperyalizmin ajanı Özal bunu sık sık TRT'de yineliyor. Reformist ve sol görünümlü devletçilerin egemenlerle el ele verdiği geleneksel noktalar bunlar. Hepisi devrimci şiddete karşı. Ama, devlet terörüne ise sessiz kalıyorlar. Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine arka dönüyorlar. Hep bir ağızdan: "Yaşasın Misak-i milli" diyerek, halka karşı baskıyı mübah görüyorlar.

Kapitalizmin tıkanıklığı halka yüklenemez. Sorun sistemde. Kapitalizm ayakta olduğu sürece de halka yönelik baskı ve zulüm eksilmeyecektir. Özgürlükler hep baskı altında tutulacak, işçi sınıfı ve Kürt ulusu üzerindeki baskılar artırılacaktır. Diğer yandan, egemenlerin devrimci şiddeti bahane etmeleri ise tam bir alçaklık. Bu alçakça koroya katılanlarda faşist devletin yanında halka karşı yer alıyorlar. Devrimciler ve komünistler bu koraya karşı mücadele etmek zorunda. Devrimcilerin görevi egemenlerin bunalımını daha da derinleştirmek ve kitleler üzerinde devrimci etkinlik sağlamaktır. Sorun, kitleleri harekete geçirici mücadele biçimlerini öne çıkarmak ve karşı-devrimci şiddete karşı devrimci şiddeti hızlandırmaktır. Kitle hareketleri çok önemli. Kitlelerin baskılara karşı harekete geçmeleri, düzenin yeni getireceği baskı yasaları önünde en önemli engel olacaktır. Kitleden soyutlandıkça kazanan burjuvazi olacaktır. Düzenin tüm çirkefliklerini en iyi şekilde kullanıp, en küçük fırsatlarda dahi kitleleri harekete geçirme yöntemlerine ağırlık vermeliyiz. Şehirlerde bu daha da önem kazanmaktadır. Kitlelerden uzak bir mücadele, devrimcileri kitlelerden soyutlayacaktır. Düzenin istediği de budur. Diğer yandan, silahlı mücadele her zaman geçerli ve kitleleri hareke geçirecek en önemli araçlardan biri. Özellikle kırsal alanlarda buna daha bir önem vermek ve bu alanlarda ki mücadeleyi oturtmak, devrimin geleceği açısından temel sorun olarak görülmelidir. Ülke koşulları açısından kırsal alanda silahlı mücadeleyi oturtmayan bir hareket, egemenlerin azgın baskıları karşısında kitlelerden soyutlanabileceği gibi, fazla bir varlıkta gösteremez. Bu, Türkiye devriminin ABC'si olarak kavranmalıdır.

İŞÇİ DÜNYASINDAN

İŞÇİ SINIFI AYAKTA

İşçi sınıfı ekonomik ve demokratik hakları için ayakta. Egemen burjuva sınıfı, düzeni kurtarma pahasına işçileri açlığa mahkum etmeye devam ediyor. Bir taraftan enflasyon almış başını giderken, öbür yandan işçilerin ücretleri düşük tutulmaya çalışılıyor. Egemenler, ekonomik iflaslarını işçilere yıkıyor ve Özal gibi patron uşağı da durmadan TRT ve basın yayın organlarında işçileri suçluyor. Gözü işçilerin üç kuruş parasında. Aslında işçiler patronlardan hiç para almadan yaşayabilse daha iyi. Böylece egemenler bütünüyle işçilerin sırtından kazanıp, onlara beş kuruş bile ödemezlerdi. Ne de güzel olurdu!!! Olmuyor ama. İşçiler katmerli sömürü karşısında direniyor. Artık eskisi gibi tehditlerde sökmüyor. Önce Zonguldak direndi. Direnişi destanlaştı. Peşinden SEKA, MAGA ve PETKİM işçileri. Şimdide Tekel ve Erdemir işçileri yürüyor. Ereğli ilçesi adeta işçilerin işgalı altında. Her gün topluca sloganlı yürüyüşler yapılıyor. İşçi aileleri ve halkta onlarla beraber. Bütün Ereğli halkı onların yanında.

qDireniş toplu sözleşme görüşmeleri uzadıkça artıyor ve yaygınlaşıyor. Adeta 1989 Bahar eylemini aratıyor. Ama bir farkla, Bahar eylemleri daha pasif iken, bugünkü direnişler daha aktif ve hareketli. Sloganların içeriği de giderek demokratik yöne kayıyor. Karayollarında, İstanbul Halk Ekmek'de, Kayseri Tekstil'de, Adana Tekel'de, Paşabahçe Tekel ve Cam'da, Malatya Tekel'de bazan oturma eylemleri, bazan ise yürüyüş ve çeşitli protestolar ile işçiler atakta.

Enflasyonun devlet politikası haline geldiği ve insanları çıldırtırcasına yoksullaştıran bir ülkede işçilerin ayağa kalkmaması düşünülemez.

Öyle bir düzen ki şu kanlı kapitalizm; bir babayı, bir simit için çocuğunu öldürtecek kadar çıldırtıyor. Öyle bir düzen ki, sıradan insanları bile sokak ortasında kurşunluyor ve arkasında "teröristler çatışma ile yakalandı" diyebiliyor.

İşçi sınıfı yürüyor, ama, her şeyden önce devrimci bir önderliğe muazzam ihtiyaç duyuyor. Sendika ağaları devlet ile elele vermiş işçileri satma peşinde. İşte yol-iş direnişinde dönen dolaplar. Adeta işçilerin derinişini kırmak için uğraşıyorlar. Devrimci önderlik olmadıkça işçilerin mücadelesi daha ileri siyasal hedeflere yönelemeyecek. Patronlarla sendika ağaları elele vererek işçilerin direnişlerini kırmaya çalışacaklardır.

Türk-İş, işçilerden bütünüyle soyutlanmamak için 2 Haziran'da Bursa'da miting yapacak. Şimdiye kadar işçileri patronlara peşkeş çeken Türk-İş yönetiminin bu kaz çıkışının esas nedeni bu. İşçilerin eylemlerini daha ileri götürmesini önlemek ve sahip çıktığını göstermek. Oysa direnişlerin ve grevleri kırılmasının ardında Türk-İş vardır. İşçilerin elini kolunu bağlayan 12 eylül 82 anayasasının altında Türk-İş'in imzası vardır. Bu nedenle, işçi sınıfı önce sendika ağalarını başından def etmeden haklarını alamaz. Her şeyden öncede işçi sınıfının direnişlerinin başarıya ulaşması sadece ekonomik haklardan geçmiyor. Esası demokratik hak ve özgürlükleri almak için harekete geçmekle olacaktır. İşçi sınıfının esas amacı bu olmalıdır. Ancak, bugünkü düzey ile bu hedefe kısa zamanda yönelmek hayalcilik olur. Yine de devrimci ve komünistler işçileri bu hedefe yöneltmek için yoğun çaba harcamalıdır.

MÜCADELE ALANLARINDAN

Partimiz TKP/ML'nin kuruluşunun 19. yılında TMLGB, kutlamaları zincirinin esas halkasını İstanbul Bağcılar'da taktı...

P.miz TKP/ML'nin 19. yılı kutlamaları coşkulu bir şekilde geçti. İstanbul Bağcılar'da kitle gösterisi kutlamaların doruğu oldu. 9 günlük bayram tatil ve İstanbul'da oluşturulan örgütlenmenin yeni biçiminin henüz çalışmaya başlamasından kaynaklı olarak hazırlıklar istenildiği (ya da olması gerektiği) gibi olmadı. Bu olumsuzluklara rağmgen kutlamalarımız başarılı geçti.

İstanbul TMLGB bu süreçte BABK imzalı bildiriyi, yine BABK imzalı 1 Mayıs bildirisinden on bin adet dağıttı. Yine bu süreçte okullara ve işyerlerine beş adet pankart asıldı. Değişik bölgelerde kuşlamalar yapıldı. Militan Gençlik Birliğimiz bir yandan bu görevlerini yerine getirirken, diğer yandan da yapacağımız korsan gösteriye hazırlandı.

O gün (24 Nisan) İstanbul Bağcılar'da biraraya gelen 100 civarında kitle p.mizin kuruluş yıldönümünü coşkuyla kutladı. Kitle gösterisi önceden belirlendiği gibi Bağcılar-Parseleler arasında Malta Eczanesi durağında saat 19.00'da yolun trafiğe kapatılmasıyla başladı. Yolun trafiğe kapatılmasıyla birlikte duman tozu şerit halinde yola enlemesine dökülereke tutuşturuldu. Yine aynı anda pankartı açan yş.ların arkasından kitle yola girdi. "Yaşasın Partimiz TKP/ML" sloganı ile parseller istikametinde en önde "Partimiz TKP/ML-TMLGB" pankartı ile kortej halinde yürüyüşe geçen kitleler, yürüyüş sırasında ağırlıklı olarak "Yaşasın Partimiz TKP/ML" sloganını haykırırken, tali olarak da "Yaşasın Halk Savaşı", "Ağa-Patro Devletini Yıkacağız, Halk İktidarı Kuracağız" sloganlarıyla alanı inletti. Yürüyüş sırasında yolun trafiğe kapatıldığı tarafta molotof kokteylleri, aynı şekilde yürüyüşün sona ermesinden sonra molotof kokteylleri ile alan aydınlanırken yine yürüyüş sırasında 24 Nisan'ın ve 1 Mayısa ilişkin TKP/ML-BABK imzalı çok sayıda bildiri dağıtıldı, yüzlerce kuş uçuruldu. Eylem sonrasında önde taşınan pankart önceden belirlenen yere asıldı.

Güçlerimizi 1 Mayıs öncesinde önemli ölçüde zaafa uğratmamak, yine bu dönem kitle gösterileri açısından 1 Mayıs'ı doruk olarak kabul etmemizden dolayı yürüyüş mesafesi (150-300 m) ve zamanın sınırlı tutulmuş olması kitle gösterisi çinde önlenebilecek zaafların önüne geçebilmemize engel olmuştur. Yürüyüş anında zaman daha uzun olsaydı pankartı taşıyan arkadaşların kortejin yaklaşık 2-3 m önünde olması, sloganlarda düzensizlik, kortejde düzensizlik şeklinde görülen zaafların önüne geçebilirdik. Bu olumsuzluklara yürüyüş anında dalgalandırılması kararlaştırılan Partimizin Kızıl Bayraklarının hazırlanıp eylem yerine getirilmemesini de eklemek gerekir ki bu eylem öncesinde düşünülen ve yerine getirilmeyen tek eksiklikti. Ancak bu olumsuzlukların yanısıra alanda hazır bulunan kararlaştırılan (kuş, bildiri, pankart, molotof kokteyleri, silah) malzemeler tam olarak hazırdı. Yani eylem teknik açıdan yeterliydi. Buna eylem yerinin iyi belirlenmiş olması da eklenince eyleme damgasını vuran esas yönün olumlu olduğu kolayca görülebilir.

Bu kitle gösterisi İstanbul TMLGB'nin ilk kitle göesterisi olduğu bilinirse eylem anında önüne geçebileceğimiz zaafların ortaya çıkması çok görülmemelidir.

Bu eylem 1 Mayıs öncesi kitlelere güven ve cesaret vermekle görevini yerine getirmiştir. Bundan sonraki kitle gösterilerinin daha bir görkemli olmasının yolu, deneyimlerimizden yararlanarak, coşkumuza coşku, gücümüze güç katmaktan geçecektir.

Yaşasın Partimiz TKP/ML
Yaşasın Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung düşüncesi

TMLGB
İstanbul İl Komitesi

1 MAYIS'DA ALANLARDA, İSTANBUL'DA TAKSİM, AKSARAY, SARAÇHANE'DE İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜNÜ KUTLADIK!

Partimizin almış olduğu karar gereği, 1 Mayıs'ı adına layık bir şekilde kutlamak için batı örgütümüz elinden gelen çabayı göstermiştir.

Partimizin kararı; Üretimden gelen güç kullanılacak ve alanlara, özelikle Taksim'e çıkılmasını belirlemişti. Eğer yasal bir miting yapılması durumunda buraya katılmaktı. Bu olmadığı koşullarda 1 Mayıs'ı alanlarda, özellikle İstanbul'da Taksim 1 Mayıs alanında kutlamaktı. Bu arada İstanbul Sendika Şubeler platformunun alacağı yasal veya Yasa-dışı bir gösteri, miting kararı değerlendirmeye tabi tutulacaktı.

Partimiz Niçin 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı aldı?

1. Taksim 1 Mayıs alanı; düşman açısında korkulu bir rüya olmuş ve bunu prestij sorunu yaparak binlerce kişilik gücünü buraya yığarak, prestijini bu alan nezdinde korumak istiyordu.

2. Taksim 1 Mayıs alanı; Onlarca 1 Mayıs şehidi ve yaralısı ile ülkemiz açısından sembolleşmiş bir durumdadır.

3. Taksim 1 Mayıs alanı; Geleneğin sahiplenilmesini hakim sınıflar bu alan özgülünde engelleyerek, geçmiş 1 Mayıs'ları unutturmak amacını güdüyordu.

4. Taksim 1 Mayıs alanı; Mücadele ve kayıplar ile kazanılacağı, mücadelesiz bu alana girilemeyeceği gerçeğinden

hareket etti.

5. Taksim 1 Mayıs alanı; 1989 ve 1990 yılındaki kutlamalar ile 1 Mayıs'ın 12 Eylül'den sonra ateşleyici fitili olarak mücadelenin odağı olmuştu. (1 Mayıs nezdinde)

6. Taksim 1 Mayıs alanı; En militan mücadelenin yaşandığı alan olarak P.miz 1 Mayıs'ı sıradan bir gösteri ile savunmak yerine en ileri cephede savunmak için.

7. Taksim 1 Mayıs alanı 2 senedir P.mizin taktik bir kararı idi.

Partimiz bu kararlar ışığında harekete geçip hazırlıklarına başladı. İlk etapta kendi içinde 1 Mayıs Tertip Komitesi kurup çalışmaların hazırlıklarını başladı. Bununla beraber, böylesi bir günde tüm devrimci-demokrat güçlerin birleştirilip güçlü bir şekilde hakim sınıfların karşısına dikilmek amacıyla, eylem birliği platformu örgütlemeye çalıştı. Bunun için tüm devrimci-demokrat örgtülere çağrı yapıp, hemen ardından bunun örgütlenmesi için pratik adımları attı. Belli siyasetlerle ilişki kurdu. Bu eylem birliği platformundaki ilkemiz: eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda da serbestlikti - uyması ilkesini savunuyordu. Bunu ilişkiye geçtiği siyasetlerede bildirdi. Yani bu platforumda alınacak karara (bizim görüşümüz olmasa dahi) partimiz uyacaktı. Örneğin: Partimiz 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını savunmasına karşın, platform farklı bir yerde olmasını kararlaştırdığında partimiz buna uyacaktı. Ancak tüm çabalara karşın bu eylem birliği platformu oluşturulamadı. Bu konuda TDKP'den arkadaşlarla sonuna dek uğraşmamıza karşın, PKK dışında, diğer siyasetlerden (en azında haber verdiklerimizden) ciddi bir yaklaşım ve çaba görmedik. Eylem Birliği platformu oluşturulamayınca P.mizin zaten kendi içinde örgütlenmiş ve çalışmalarını başlattığı doğrultuda yol alındı.

Partimiz üst düzeyde bu çalışmaları yürütürken, kendi içinde oluşturulan 1 Mayıs Tertip Komitesi faaliyetini pratik eylemliliklerle sürdürüyordu.

1 Mayıs'la ilgili Toplam 20.000 bildiri örgütlü olduğumuz tüm alanlara ulşatırılarak dağıtımı yapıldı.

1 Mayıs'la ilgili kuşlama, pullama yapıldı. Ayrıca İstanbul'un birçok semtinde yazılama yapıldı, pankartlar asıldı.

Partimiz, 1 Mayıs Tertip Komitesinin eksiklerine karşın hazırlıklarını tamamlayıp 1 Mayıs sabahı işçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma gününü kutlamak için harekete geçti.

Yasal miting izni, İstanbul Sendika Şubeler platformunun almış olduğu ciddi bir karar ve birliği platformunun oluşturulamaması sonucu Partimiz kendi öz gücünü temel alarak 1 Mayıs'ta Taksim 1 Mayıs alanı perspektifini pratiğe geçirmeye çalıştı.

Sabahın erken saatlerinde örgütlü olduğumuzu, etkili bulunduğumuzu ve diğer devrimci-demokrat işçi/sendikacılarla birlikte üretimden gelen güç kullanılması için yoğun çaba gösterildi. Bunun sağlandığı yerlerde işçiler fabrika dışına, alanlara çıkarılmaya çalışıldı. Dışarda halay çekerek kutlamalar devam ederken oradan Taksim hedef gösterildi. Kazlıçeşme'de komple üretim durdurularak, şarteller indirildi.

Belediye-İş sendikasının önünde toplanarak burada yapılan konuşma sonrasında yürüyüşün başlaması için P.miz örgütlü kesimi yoğun çaba harcadı. Ve önderlik anlamında ciddi roller oynadı. Yürüyüş başladıktan sonra polisin saldırısında birçok yoldaşımız yakalandı ve yaralanıp hastaneye kaldırılanları oldu.

Bu arada Saraçhane'de 18 derginin ortak olan yürüyüşüne de bir kısım arkadaşlarımız katıldı. Burada da kayıplar verdik.

Fakat ana hazırlık Taksim'e göre yapıldığından diğer tüm alanlardaki gösterilere katılmamıza karşın saat 12'de başlayacak Harbiye istikametindeki yürüyüşe P. kitlemiz katılmaya çalıştı.Ancak Taksim çevresi tam anlamıyla bir düşman ablukası altındaydı. Tedbirler, Mecidiyeköy, Şişli, Pangaltı, Kasımpaşa, Tünel, Akaretler, Tarlabaşı, Harbiye merkezler olmak üzere tüm yollar barikatlarla kesilmişti.

Başlangıç noktası Harbiye'de çevik kuvvet ile tutulmuştu. Taksım öncesi gösterilerde birçok arkadaşımız yakalanmış, buradan da kalanlar ve diğer bölgelerden gelenlerin de bir kısmı aramalara takılarak içeri alınıp Gayrettepe'ye götürülmüş veya alan çevresinden uzaklaştırılmıştı. Tüm bu tedbirlere karşı planladığımız sayının oldukça altında bir kitle Harbiye'deki tespit

edilen noktada yürüyüşü tam saatinde başlatıp, pankartımızı açarak, sloganlarımızı haykırarak Taksime doğru çıkmaya başladı. 200 metre civarında yürüyen kararlı kitleye abluka altına alınmış olmasına karşın ilk etapta müdahale edilmedi. Ve tam Harbiye durağının bulunduğu yerde düşman ciddi şekilde güç toplayıp kitlemize burada saldırdı. Cevap veren kitle uzun süre direnemeyip geri çekildi ve ara sokaklara girerek, sloganlar haykırılarak eylemin Taksim süreci kapatılmış oldu. Burada da birçok kayıp veren 1 Mayıs militanları eylemlerini başarı ile tamamlamış oldular.

1991 1 Mayıs'ını Partimiz birçok kayıp vererek bu günü adına layık bir şekilde anmıştır. Birçok küçük burjuva oportünist siyasetin kendi öz gücüne güvenmeyen son güne kadar ne yapacağı belli olmayan, kitle kuyrukçusu tavırları dikkat çekicidir. Kitlenin önüne geçip bir pankart açarak buradaydık imajı aldatıcı bir görünümdür. Bu tavırları kendilerini dahi tatmin etmez. 1 Mayıs'ın işçi sınıfının mücadelesinin layık olduğu şekilde devrimci tarzda kutlanması için 91 1 Mayıs'ından doğru dersler çıkarmalıyız.

19. KURULUŞ YILDÖNÜMÜNÜ PARTİMİZ TKP/ML DEVRİMCİ EYLEMLERLE KUTLADI!

Partimiz TKP/ML'nin 19. Kuruluş Yıldönümü olan 24. Nisan 1991'de misyonuna uygun şekilde devrimci eylemlerle bu günü kutladı.

24 Nisan öncesi her alanda eylem hazırlıkları başladı ve bunlar tespit edilen günlerde hayata geçirildi.

24 Nisan'la ilgili hazırlanan bildiriler;
İzmir'de, Denizli, Uşak ve aydın'da 150-200 dolayında
Bursa'da 250-300 dolayında
Kayseri, Yozgat çevresinde 200-300 dolayında
Çorum, Amasya ve Ordu'da 100-150 dolayında
İstanbul'da 11.000 dolayında dağıtıldı.

Bursa ve Kayseri'de Partimiz kuruluş yıldönümünü selamlayan pankartlar asıldı.

İstanbul'da TMLGB yoğun bildiri kuşlama ve pullama ile beraber 5-6 pankat astı (Tuzla ve Ümraniye liselerine) Bağcılarda 100-120 kişilik korsan gösteri pankartlar açılıp 150-200 metre yürünerek, yol yakılıp, sloganlar haykırılarak gerçekleştirildi.

Memurlar; 2 P. bayrağını Ümraniye ve Kanarya (sağlık) belediyelerine astılar.

İşçiler; 2 Pankart asılıp, kuşlamalar yapıldı, yoğun bildiri dağıtıldı. 8 p. bayrağı çeşitli kuruluşlara asıldı. 30-40 kişilik korsan gösteri Aksaray'da gerçekleştirildi.

Yine diğer bir işçi grubuda Kartal'da 50-60 kişilik bir korsan gösteri gerçekleştirdi. 3 Pankart asıp, yoğun bildiri dağıtımı yapıldı.

İSTANBUL DGM'DEKİ PARTİMİZ DAVALARINDAN HABERLER

8.2.1991 tarihinde, siyasi şubeye bağlı ekiplerce Avcılar-Esenyurt'ta bir eve yapılan baskın sonucu, TMLGB üyesi oldukları gerekçesiyle göz altına alınıp, 15 gün süresince işkencelere tabi tutulduktan sonra tutuklanan Erol ÖZEL, Aziz ÖZKAN, ve Serdar KORDU'nun mahkemeleri 11.4.1991 tarihinde görüldü. Fatma DÜNDAR tutuksuz yargılanıyor.

1. Nolu DGM'de görülen davada arkadaşlar hazırladıkları sorgularını okumak istediler. "Savunma özgürlüğü"ne tahammül etmemesiyle tanınan mahkeme başkanı faşist Osman ŞEN, bu özelliğini bir kez daha gösterdi. Arkadaşlar Osman ŞEN'in engellemelerine boyun eğmeyerek, sorgularını okudular. Sorgularında, devrimci-demokrat düşüncelere sahip olduklarını ve "Yeni Demokratik Gençlik" perspektifi doğrultusunda, Üniversitelerdeki anti-bilimsel, polis baskısı altındaki eğitime ve mevcut devlet tarafından sistemli olarak halkımıza karşı uygulanan baskı, zulüm ve teröre karşı mücadele verdiklerini, fakat illegal bir örgütle ilişkilerinin olmadığını, meşru ve haklı olan bu faaliyetlerini de hiç bir gizliliğe gerek duymadan, açık bir şekilde yürüttüklerini, bunun herkes tarafından bilindiğini, polisin kendilerini illegal bir örgütle ilişkilerinin olmadığını bildiği halde, baskılarla gözdağı vermek ve böylece düzenin "uslu çocukları" haline getirmek amacıyla böyle bir senaryoya baş vurduğunu belirttiler.

Mahkemede, bizzat operasyona ve işkencelere katılan Server BOZKURT, Hüseyin DEMİR, Yaşar TANIR adlı işkenceci polisler tanık olarak dinlendi. Salona girdikleri andan itibaren çürümüşlüklerini, zavallılıklarını ve korkaklıklarını yüzlerini gizlemeye çalışarak gözler önüne serdiler. Dört işkenceci polis'te "hasta" oldukları gerekçesiyle duruşmaya katılmadı. Arkadaşlar işkencecilerin tanık olarak dinlenemeyeceğini belirterek, faşist polise karşı tepkilerini ve öfkelerini dile getirdiler. Fakat Mahkeme Başkanı faşist Osman ŞEN, işkencecilerle ne kadar içli dışlı olduğunu gizlemeye gerek dahi duymadan bizzat polisleri yönlendirmeye çalıştı.

Mahkeme 23.5.1991 tarihine ertelenirken, Erol ÖZEL tahliye oldu.

"Avcılar-Esenyurt operasyonu"nun devamı olarak, tamamen düzmece senaryolar üzerine evleri basılarak, apar-topar gözaltına alınan Gayrettepe işkence merkezinde yoğun işkencelere tabi tutulan ve gerekçesiz tutuklanan Filiz GÜLMEZ ve Hüseyin ALTIPARMAK'ın mahkemeleri 1. davadan ayrı bir dava olarak 12.4.1991 tarihinde görüldü. Mahkemeye tutuksuz yargılanan A.Lerzan CANER'de katıldı.

Mahkeme 2. nolu DGM'de görüldü. Sorgularında devrimci-demokrat olduklarını ve Yeni Demokrat Gençlik perspektifinde, her türlü gericiliğin, baskının amansız düşmanı olduklarını, polisin düzmece senaryolarla, gelişen Demokratik mücadeleyi bastırmayı amaçladığını ama buna güçlerinin yetmeyeceğini, çünkü eskinin bağrında doğan yeninin er-geç çürümüşlüğü temsil eden eskiyi tarihin çöplüğüne gömeceğini belirttiler.

Ara karar verilmeden önce mahkeme heyetinin "sanıkların tahliye edilmesinin önünde bir engel yoktur" demelerine rağmen, ara karardan sonra diğer ifadelerin incelenmesi gerektiği gerekçesiyle tahliye reddedildi. Ve hiç bir hukuki gerekçe gösterilmeden, işkencelerden geçirilip, tutuklanan Filiz GÜLMEZ ve Hüseyin ALTIPARMAK'ın "tutukluluklarının devamına" karar verildi. Davaların "birleştirilmesi" kararı verilmesine rağmen, 1. dava 23.5.1991 tarihine, 2. dava 17.5.1991 tarihine ertelendi.

Her iki dava da, partimiz önderliğindeki TİKKO'nun eylemleri karşısında acze düşen polisin, içine düştüğü çıkmazı örtbas etmek için nelerle uğraştığının iyi bir göstergesiydi.

11.4.1991 tarihinde görülen "Kilyos davasında Hasan ERDEM tahliye oldu. Ve böylece bu davadan tek tutuklu olarak Metin DERE kaldı. Fethi UMAY daha önceki mahkemede tahliye olmuştu.

Devamı 15. Sayfada

ASKERİ ORUNLAR DİZİSİ

ASKERİ EĞİTİM

Askeri eğitim; Halk savaşı askeri stratejisinin ve onu besleyen, güçlendiren askeri taktiklerin her somut dönemde bilimsel tarzda ele alınıp, yaratıcı bir şekilde ülke koşullarına uygulanmasının gereği olarak, hem askeri teori, hem de pratik eylemlikler konusunda yetkinleşmenin yatsınmaz bir aracıdır. Askeri örgütlenmesi ve mücadelesi olan savaşçı KP'leri savaşın bütün yasalarını gelişen, değişen yönlerini, savaşın pratikteki gereklerini savaşçılarına kavrattığı düzeyde silahlı mücadele gelişme sağlar ve askeri eylemleri başarıyla sonuçlanır.

Savaşçı bir partinin savaşçılarının yetkinleşmesi, sağlıklı askeri eğitim'den geçer. Sağlıklı askeri eğitim, başta dünya 'Devrimci, Komünist Hareketi'nin" (Sovyetler birliği, Çin, Arnavutluk, Vietnam, Filistin)'in savaş tecrübelerinin kavranması ve kavranan bu tecrübelerin yaratıcı bir şekilde ülke gerçekliğine uygulanmasıyla birlikte, "Savaşı savaşarak öğrenme" ilkesinden hareketle, kendi pratik deney ve tecrübelerimizden, yenilgi ve başarılarımızdan ders çıkarıp, silahlı mücadelenin gelişen boyutuna ve başarılarımızdan ders çıkarıp, silahlı mücadelenin gelişen boyutuna bağlı olarak, daha somut askeri taktikler ve oldukça güçlü isabetli saldırılar düzenlemek-tir..

Partimizin silahlı mücadele ve "gerilla savaşında ısrarlı olması, imkanlar ölçüsünde savaşçılarımızın, sağlıklı, "askeri eğitim" lernin bütünleştirilmesiyle somut bir şey ifade eder. Çünkü silahlı mücadele, insan unsuru ve askeri teknik malzemelerle yürütülür. Savaşçıların gerek askeri teori, gerek elinde kullandığı askeri teknik ve malzemelerin en iyi şekilde kullanmaları ve askeri konularda (Taktikler, saldırı, savunma, pusu, pusu kurma, insiyatif, planlama, esneklik, bomba yapımı, genel gerilla silahlarının tümünü pratik kullanma vb.)ihtisaslaşmaları, yetkinleşmeleri, hem sağlıklı pratik, hem de yanlışlarından zamanında ders çıkarmalarını da beraberinde getirir, ve dolayısıyla "Silahlı mücadele ve bugünkü aşaması olan gerilla savaşı" daha sağlıklı zeminde yürütülür.Q

Kısaca yukarıda bahsettiğimiz konu öz anlamıyla "Askeri eğitimin" bugün ve gelecekteki süreçteki silahlı mücadelemizde, yeri ve öneminin kavranması ve bunun, pratik bir görev olarak şartlarının var olduğu alanlarda cisimleştirilmesinin gerektiğidir...

ASKERİ SORUNLAR:

Bir gerilla gurubu objektif yapısı itibariyle heran düşman saldırısıyla "karşılaşa bilirim" mantığıyla hareket etmelidir. "Çok emniyetteyim" dediği barınakta veya benzeri yerlerde bile halkın (su uyur, düşman uyumaz) deyimini akıldan çıkarmamalıdır. Gerilla birliği hareketli bir yapıya sahip olmalı. Bu hareketli yapısı düşmanı şaşırtır, sabit imha planlarını, pusularını boşa çıkarır. Hareketli yapı düşmanı uzun vaadede yapılan eylemlerin etkisiyle psikolojik olarak oldukça yıpratır. Gerilla birliği bu hareketli yapısı içinde, dikkat etmesi gerkeen önemli bir tarafta, hareket halindeyken, her an olabilecek bir saldırıya karşı, savunmaya veya saldırıya geçebileceği (arazi yapısına bağlı alarak) yürüyüş şekilleri uygulamalıdır.

Bir pusuya düşme durumunda, ilk şey oldukça soğuk kanlı davranıp, pusunun ve arazinin durumuna göre hemen seri bir şekilde mevzilenip, düşmanın zayıf noktasını tespit edip, o zayıf noktadan yoğun ateşle birlikte akıcı bir şekilde pusuyu yarıp çıkmalıyız. Gerilla gurubunun dikkat etmesi gereken nokta çatışmayı mümkün olduğu kadar en kısa sürede bitirmeye çalışıp pusuyu yarmalıdır. Aksi taktirde uzun vaadeli çatışmalar alehimize de olabileceği gibi, kayıplarımızı da artırır.

Dikkat edilmesi gereken diğer bir hususda, düşman hedefine saldırıken, saldırı ve geri çekilme anında, sağımız ve solumuzdaki, önümüz ve arkamızdaki yoldaşların hareketliliğini göz önünde bulundurarak, hangi yöne, hangi seviyede nasıl ateş edeceğimizi iyi hesaplamalıyız. Aksi taktirde yanlışlıkla yoldaşımızı yaralayabiliriz veya öldürebiliriz.

Diğer bir önemli nokta ise, gerilla gurubu ve tek tek yoldaşlar, silahların tanıtımı veya bomba yapımı ve benzer patlayıcıların yapımında, öğretilmesinde emniyet kurallarına azami dikkat göstermek, öğreticinin özellikle bomba ve patlayıcı yapımı esnasında, oldukça dikkatli ve soğukkanlı davranıp, yaptığı veya tanıttığı maddenin, malzemenin hassayitine ve kurallarına özellikle dikkat göstermesi gerek. Çünkü, silah ve patlayıcı yapımında "İLK HATA SON HATADIR" ilkesini hiç bir zaman akıldan çıkarmamalıyız. unutmayalım ki en ufak bir hata, yoldaşlarımızın hayatına mal olabilir.

Bunun somut örneklerini bir çoğumuz biliriz; Patlayıcıda en ufak bir şey küçümsendiği

veya dikkat edilmediği için ölen ve sakatlanan bir çok devrimci insanlar mevcuttur.

Bir savaşçı veya bir gerilla grubunun dikkat etmesi gereken en önemli kural, savaş ve gerilla kurallarına uyması, bir anda olsa kuralları terk etmesi o savaşcının veya gerilla grubunun imhası demektir. "Boş ver" "Bir şey" olmaz mantığı, savaş kurallarıyla asla bağdaşmaz.

Örneğin bir gerilla grubu gece yürüyüş halindeyse, gece yürüyüş kurallarına, konaklamalara özen göstermesi gerek. Gece yürüyüşünde ateş yakılması, sigara içilmesi grubun yerini deşifreye yol açar. Genel konaklamalarda, sesli tartışmalar, konuşmalar, o grubun yerini belli eder. Yürüyüş halinde, yürüyüş güzergahının önceden kontrol edilmemesi, klavuzun öne çıkarılmaması, rastgele yürüyüş tarzları, hem o gerilla grubunu düzensizliğe uğratır, hem de düşmanı tesbit etmemeye yol açar. Böyle, durumlar genel yürüyüş kurallarına aykırıdır, bunun için yürüyüş kurallarına dikkatle özen göstermemiz gerekiyor.

Gideceğimiz yol güzergahı önceden denetlememiz lazım. Yürüyüş için harekete geçtiğimizde yolu ve güzergahı bilen klavuzun öne geçmesi gerek. En arkadaki daima arkayı kontrol eder olması gerek.

Yürüyüş boyunca ses ve ışık kurallarına özenle dikkat gösterilmesi, anlaşmaların gerilla kuralları ile veya askeri kural işaretleri ile sağlanmasına özen gösterilir. O bölgede bulunan değişik hayvan seslerine görede belirli anlaşmalar sağlanabilinir.

Uzun vaadeli veya kısa vaadeli konaklama yerlerinde kalındığında, gizliliğe ve sessiz konuşmaya özel önem vermek lazım. Kısa veya uzun vaadeli kaldığımız yerler, köylüler ve milis güçlerimiz tarafından bilinmemesi lazım. Bu konuda halen gerilla grublarımızda zaaflar var. Milis güçlerimiz ve köyün gençleri konakladığımız yere kadar gelmektedirler. Bu o gencin veya milisin yakalanması durumunda, yeri rahatlıkla söyleyebilir. Bu açıdanda tehlikelidir. Ve gerilla kurallarına aykırıdır. Köylere inerken çoğu kez düşmanın pusu kurduğunu düşünerek, köye inmek gerek, düşmanın pusu kuracağı yerleri tesbit edip, karşı pusu geliştirerek, biz değil düşmanı pusuya düşermek gerek. Ve özelliklede gerekli olmadığı sürece, boş yere köylere inmemek lazım.

İndiğimizde ilk önce milis güçlerimizden, köyün durumuna ilişkin, düşmanın attığı pusu yerlerine ilişkin bilgi almalıyız ve sonra köye inmeliyiz. Köyü terk ederken aynı şekilde, ilk önce gideceğimiz yol güzergahını denetlemeliyiz, düşmanın durumunu denetledikten sonra yola çıkmalıyız. Aksi takdirde rastgele çıkış ve denetlemeden yola çıkma, veya bu gibi durumları küçümseme, unutmuyalım ki o grubumuzun imhasına yol açabilir. Ve bugüne kadar bazı güçlerimizin imhasıda bu gibi kurallara gerekli dikkati ve özeni göstermediğimizden meydana geldi. Gerilla kurallarına kesinlikle uyulması lazım. Bunları değişik yazılarımızda daha da geniş açacağız.

HAZİRAN ŞEHİTLERİMİZ

Aziz ERKOÇ, H. GÖZLÜ, M. Şefik KARAAĞAÇ, Hayrettin BAKIŞ, M. EKER, NİHAT TOPUZOĞLU

Hüseyin GÖZLÜ

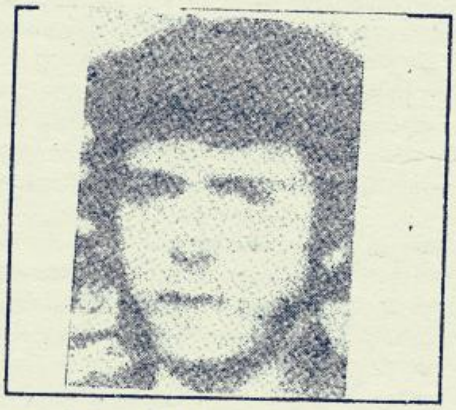

M. Şefik KARAAĞAÇ

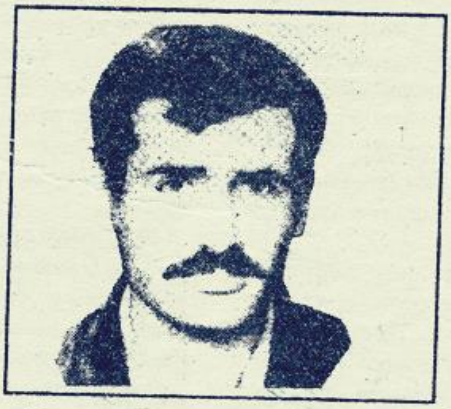

Hayrettin BAKIŞ

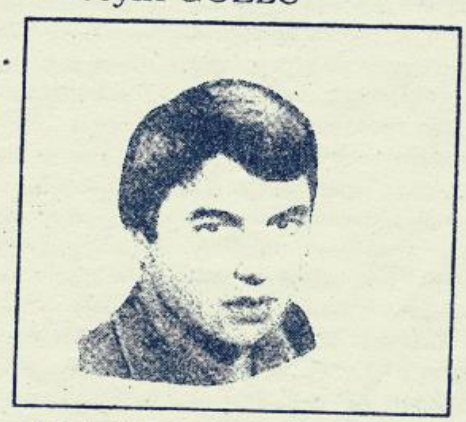

M. EKER

yorum

"İNSAN HAKLARINI SAVUNMA KOMİSYONU" MU? İŞKENCELERİ AKLAMA KOMİSYONU MU?

Geçen aylarda TBMM'de "İnsan Hakları Komisyonu" kuruldu. İçinde ANAP, DYP ve SHP'den milletvekilleri yer aldı. Böyle bir komisyon kurmalarındaki amaçlarını; "Türkiye'ye yönelik haksız eleştirileri önlemek için" olarak açıkladılar. Bu açıklamalarından da anlaşılıyor ki, amaçları ülkemizde insanların haklarını arama ve yapılan işkenceleri açığa çıkarma değil, Türkiye'ye yönelik işkence ve insan haklarının çiğnendiği konusunda gelen eleştirileri bastırmak ve karşı eleştiriler getirmek içindir. Bu nedenle, bu komisyonun adı, "insan hakları komisyonu" değil, "işkenceleri Aklama Komisyonu" olmalıdır.

Egemen sınıflar, "Uluslararası İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi"ne imza attıklarını söyleye dursunlar; amaçları insan haklarını, daha doğrusu emekçilerin ve yoksul kesimin haklarını korumak değil; tam tersine yoksul kesime yönelik yapılan tüm haksızlıkları ve işkencelerin açığa çıkmasını önlemek ve ülkede işkencenin devlet politikası olduğunu ve sistemli bir şekilde yapıldığını gizlemek için çalışıyorlar. TBMM'de kurulan İHK'nun da esas ve biricik amacı budur.

Türk hakim sınıflarının kendi devletlerini halka karşı baskı, işkence ve her türlü zorbalığı kullanarak aykata tuttukları bilinen bir gerçek. Bir avuç sömürücü ve kan emicinin milyonlara karşı başka türlü iktidarda kalmalarıda sözkonusu değildir. Bu nedenle her türlü baskı ve zorbalık ve hatta katliamlara kadar varan uygulamaların başka türlü bir açıklaması olamaz. Böyle bir devletin TBMM'in de halkın temsilcisi değil, burjuva ve toprak ağalarının temsilcisidir. Hakim sınıfların temsilcisi bir kukla kurumdan, halkın haklarını koruması, işkenceye ve halka yapılan her türlü baskı ve zorbalığa karşı çıkması ve yapılan işkenceleri açığa çıkarması değil, bunların gizlenmesi ve üstünün küllenmesi beklenebilir. TBMM'ninde tek yaptığı şey budur. Başka bir görevide yoktur.

Türkiye'de tutuklanan ve gözaltına alınan insanlara istisnasız işkence yapıldığı ve bu işkenceleri sağır sultanın bile duyduğuna göre, hangi insan haklarından sözediyor bu alçaklar? Devrimci ve demokratların işkenceden geçirilmesi bir yana adi suçtan gözaltına alınanlar bile istisnasız işkenceden geçiriliyor. Karakollar, siyasi şubeler, askeri garnizonlar bugün işkence yuvalarıdır. Hangi suçtan düşerse düşsün, karakola düşüpte işkence görmeyenler parmakla sayılır. Halkımızın karakola tanıklık için bile başvurmaması bu nedenledir. Karakolda sadece zenginler dayak yemez. Zaten bunlar karakola ayak basmazlar. Yanlışlıkla bastıkları taktirde de, en iyi hizmeti görürler.

Özellikle son aylarda işkencede onu aşkın devrimci-demokrat katledildi. Bu olaylar tamda TBMM'de 'insan hakları komisyonu'nun kurulduğu günlere rastlamaktadır. Burjuva basını dahi 'karakollarda bir şeyler oluyor!' diye yazarken, TBMM'de kurulan komisyon; "ülkemizde işkence yok" diye sahtekarca açıklamalarda bulunuyor. Hani bu komisyon insan hakları ihlallerini açıklayacaklardı?

12 Eylül sürecinde binlerce insan gözaltına alındı ve bunların hepsi işkenceden geçirildi, bir çoğu kaybedildi. Bunların araştırılmasını yasaklayan bir yasanın anayasada yer alması, egemenlerin ne nedenli "insan haklarına düşkün" olduklarını açıklamaya yetiyor sanırız! ANAP iktidarından bu yana en az 50 kişi işkencehanelerde katledildi! Kürdistan da ise yüzlercesi katledildi ya da kaybedildi! Hani bunların açıklaması?Yeşilyurt köylülerine yapılanlar ortada. Basına yansıyan sadece bir kaç olayın içinde bunlar. Bir de bilinçli olarak basına yansıtılmayanlar var. Burjuva basını ile devlet elele çalışıyor. Irak Kürt mültecilerine yapılan baskılar, el konulan yiyecek ve paralara, Türk askerinin el koyduğu, sığınmacı Kürtlere baskı yapıldığı yabancı basında yer aldığında 'çok kızdılar'. Oysa yazılanlar eksik bile, daha fazlası yapılıyor...

Kim kimi kandırıyor beyler! Halkı boşuna kandırmaya çalışmayın. Kurduğunuz komisyonun adına halk "işkenceleri gizleme komisyonu' diyor. Siz istediğiniz kadar gizlemeye çalışın. Her şey çıplak ve ortada... Hangi isim altında kurarsanız kurun, işkencenin Türk devletinin resmi ve vazgeçemediği bi politika olduğunu hiç bir zaman gizleyemezsiniz. Çünkü o denli bir işkence yapılıyor ki, sıradan insanlar bile en ufak suçtan karakola gitmektense kaçmayı yeğliyor.

Bu işkencelerin mutlaka hesabı sorulacaktır. Baştada işkenceleri gizleme komisyonunundan...

Devletin Cumhurbaşkanı Düğünlerde Milyarları Su Gibi Harcarken, Halk Zehirli Mantara Mahkum Ediliyor!..

BURJUVA SEFAHAT SÜRÜYOR! HALK AÇLIK ÇEKİYOR!!!

1980'in başında '24 Ocak Kararları' ile başlayan yoksullaşma, bugün hat safaya ulaşmıştır. Egemen sınıflar, kârlarına yeni kârlar eklemek uğruna, enflasyonu artırıyor, halkın temel gereksinimi olan çeşitli gıda maddelerine ve şeker, çay, tuz, giyecek ve yakacak vb. gibi mallara ise sürekli zam yapılıyor. Egemenler, kapitalist ekonomideki tüm bozuklukları ve iflası halkın sırtına yüklemektedir. Enflasyonun sürekli artış göstermesi, halka vergi olarak indirilmekte enflasyondan doğan farklar halktan vergi olarak alınmaktadır. Yani, enflasyon halktan vergi almanın bir başka yolu olarak gündemde tutulmaktadır. Enflasyonu "indiremiyoruz" demogojileri aldatmaca bir sahtekarlıktır. Bilinçli olarak sürdürülen ekonomi politikadır. Çünkü, iflas eden ekonominin kurtarılmasının yolu olarak çareyi enflasyonu yüksek tutmakta buluyorlar.

İşçinin, köylünün, dar gelirli memur ve diğer yoksul kesimlerin gelirlerinin büyük bir bölümünü devlet almaktadır. Bu oran neredeyse % 80'lere varmaktadır. Zenginlerin gelirlerinden alınan oran ise % 20'ler civarındadır. Ama işin diğer yanı ise, yani milli gelirden alınan pay ise bunun tam tersi. Ezilen kesimlerin milli gelirden aldıkları oran; % 20 iken, zenginlerin aldığı oran ise, % 80'lere varmaktadır.

Bu, nüfusun % 80'i yoksulluk çekerken, % 20'si ise bolluk içinde, yani, emekçilerin sırtında bir asalak gibi yaşamaktadırlar. Çalışan kesim her geçen gün yoksulluğun biraz daha içine itilirken, çalıştıran, yani işçi çalıştıran ve tefecilik yapan kesimler ise her geçen gün zenginleşmektedir. Gelir dağılımı sürekli halkın aleyhine işlemkete.

Halkın genelde örgütsüzlüğü, yoksulluğu daha da arttırmakta. Yapılan zamlara karşı ve halkın alım gücünün sürekli düşürülmesine karşı önemli bir tepki yok. Bu tepkisizlik, egemen sınıfı daha fazla halkı soymaya ve sömürmeye itiyor. İşçi kesiminin yarısı sendikalı olmasına karşın ücretlerini artırmak için yapılan grevlerde istediklerini elde edemiyorlar. Sendika ağaları işçileri üç kuruşa rahatlıkla satıyor, ayrıca işçilerin grevlerinin kırılması için egemenler ellerinden geleni yapıyor. Bunu başta ABD uşağı tescilli faşist Özal yapıyor. Türk-İş gibi patron uşağı sendika ise kaz çığlıkları atarak işi geçiştiriyor.

Bir ülkede cumhurbaşkanı, oğlunun düğününde milyarları su gibi harcarsa ve buna ses çıkarılmazsa, o ülkede demokrasinin olmadığı bir yana, toplumdaki korkunç sessizliğin boyutunuda göstermektedir. Burjuvazi eğlence ve düğün dünyasında para harcamak için bir biriyle milyar harcama yarışına girerken, halkımız ise açlığını gidermek için zehirli mantar yemeye mahkum ediliyor. İnsanlar giderek dilencileşiyor ve her türlü kokuşmuşluğun içine terkediliyor. Bir çok insan bir dilim ekmek için onurunu satmak zorunda bırakılıyor. Bir çok genç insan yollarda dilenmeye mecbur ediliyor. Ama öbür yanda, ihtişamlı düğünler yapılıyor, eğlenceler tertipleniyor ve cumhurbaşkanı bir uçak dolusu patron ve yağdanlık yapacak gazete kalemşörlerini bedava gezilere çıkarıyor.

Cumhurbaşkanını karısının ANAP İstanbul il başkanı olması için tirilyonlar sayılıyor. Çocuklarının yıllık ev kirası milyarı geçiyor. Tabi bunlar basına sızan tarafının çok az bir yanı. Birde sızmayan yanları var ki, Zonguldak maden işçilerinin yıllık gelirlerine eşit düzeyde. Birkaç insanın geliri 50 bini aşkın madencinin gelirine eşit. İşte eşitlik! İşte demokrasi! İşte "ahlaklı ve güzel" kapitalizm! İşte adalet! işte serbestlik ve "hür Türkiye" İsteyen istediğini alırmış! İsteyen istediği yerlere gider gezermiş! Evet doğru. Ama bu bir avuç sömürücü patron ve uşaklar için geçerli. Türkiye nüfusunun 57 milyonunun sadece belki on milyonu için geçerli. Diğer 47 milyonu için bu özgürlük geçerli değil. İşte kapitalizmin "hür" dünyası!

Proletarya ve diğer milyonlarca ezilenler bu pis kapitalist dünyaya son diyecektir. Kendi sırtından geçinen asalakları birer birer sırtından indirip ayakları altında ezecektir. Emekçiler sömürüsüz ve baskısız kendi dünyalarını kuracaklardır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. "Komünizm" çöktü diyenler yanılıyor. Kapitalizmin soygun ve kanlı bağrından yeni bir dünya, insanların insanca yaşadığı, sömürünün ve baskının olmadığı bir dünya filizlenmektedir. Proleter sınıf bu dünyanın öncülüğünü yapmaktadır. İnsanlık daha fazla sömürü ve baskıya dayanmayacak, kendi özgür geleceğini burjuvazinin elinden mutlaka, ama mutlaka bir gün alacaktır.

HALKA GÜVENENLER DEVRİMCİ KALIR!

Partimizin Karadeniz' teki çalışması geliştikçe, eski hotzotçuluğu ve halka ve devrimcilere yönelik zorbalığı yeniden hortlatmaya çalışanlar görülmektedir. Özellikle Fatsa ve Ordu yöresinde partimizin çalışmasının gelişmesine bağlı olarak, partimizin militanlarına yönelik, kendine 'devrimci' diyen bazı unsurlar "Burada çalışma yapamazsınız" yollu engelleme ve tehditler sürdürmekte, adeta düşmanın engellemesini yapmaktadır. Bu tür zorbalığa başvuranlar kendilerini "Dev-Yolcu" olarak adlandırmakta. Bazıları o kadar ileri gitmekte ki, yoldaşlarımızı ölümle bile tehdite yeltenebiliyorlar... Bu gücü ve anlayışı nereden aldıklarını bilmiyoruz. Ancak, devrimciler arasındaki ilişkinin böyle olmadığını ve partimizin devrimciler arasındaki sorunların, halk arasındaki sorunlardan ayrı ele alınamayacağını ve çelişkilerini ideolojik ve siyasi mücadele temelinde çözüleceğini bilmektedir. Bütün devrimcilerin de böyle hareket etmesini beklemekte...

"Burada yalnız biz çalışırız, başka kimse çalışamaz" anlayışı, devrimci-demokrat bir anlayış değildir. Bu tür sakat anlayışların sancılarını geçmişte çok yaşadık ve bazı devrimci gruplar arasında silahlı çatışmaya dahi götürdü. Bu da halk arasında olumsuzluk yarattığı gibi, halkın devrimcilere olan güvenini sarstı ve bu olumsuzluğu burjuvazi 12 Eylül sürecinde bile devrimcilerin aleyhine kullanır oldu. Böyle sakat anlayışlar kime ne kazandırdı? Halka ve devrimcilere çok şey kaybettirdiğini hepimiz bilmekteyiz. Özellikle anlayış sahiplerine çok şeyler kaybettirdiği hala bilinmektedir. Bunu, DY'li arkadaşlarımızın daha iyi bildiğini sanıyoruz.

Halk içindeki çelişkiler zorla çözülemez. Karşılıklı anlayış ve hoşgörü içinde sorun ele alınmalıdır. Devrimciler arasındaki ideolojik ve siyasal ayrım ise, ideolojik ve siyasi mücadele ile ele alınmalı ve sürdürülmelidir. Bizim, devrimci gördüğümüz siyasetlere karşı zor kullanma diye bir anlayışımız olmadığı gibi, bu tür anlayış içinde olanlara karşı siyasal teşhiri öne çıkarırız. Bu devrimci bir anlayıştır. Devrimci olmayan bir anlayış; devrimcilere ve halka zor kullanmaktır. Bu yöntem, niyet ne olursa olsun devrimci değil, düşmanca ve karşı -devrime hizmet eder. Sistemleştiği taktirde karşı-devrimci bir nitelik kazanır.

"Burası bizim çöplüğümüz, yalnızca bir öteriz" mantığı devrimci bir mantık ve anlayış değildir. Yoldaşlarımızın çalışmasını engellemeye çalışan ve siyasi mücadele yerine dedikodu ve karalamaları seçenler, bu yolu terk etmelidir. bu devrimci bir uyarıdır. Çünkü, böyle olumsuzluklardan yararlanacak tek birisi vardır: O da T.C. devleti. Bu yol isteristemez devrimcileri düşmana ihbar etme yoludur. Bu yol, halk arasında düşmanlık tohumu ekme ve halkın devrimcilere olan güvenini sarsma yoludur. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi savunanların, halka ve devrimcilere karış demokrasi anlayışı zorbalık değil, ideolojik ve siyasal mücadeledir. Karadeniz'deki DY'li arkadaşlarımıza önerilerimiz bunlardır.

Geçmişin olumsuzluklarından olumlu dersler çıkarılmalıdır. Eğer hala o hatalardan dersler çıkaramadıysak vay bizim devrimciliğimize!...

Karadeniz'de partimiz militanlarını yalan yanlış şeylerle teşhir etmeye çalışan, siyasi mücadele yerine dedikoduyu seçen ve hatta ölümle tehdit edenler; DY'li arkadaşlarımızın genel bir tavrı olduğunu sanmıyoruz. En azından umuyoruz. Bu olsa olsa kendini bilmez bir kaç unsurun tavrı olabilir. Devrimciler kendi aralarında düşmana karşı birlik içinde olmalı ve ortak yanlarını ve ortak mücadelelerini geliştirmelidir. Ayrı noktalarına karşı da zor değil, ideolojik ve siyasal mücadeleyi seçmelidir. Halk devrimcilerden bunu bekliyor, devrim bizden bunu bekliyor...

DEVRİMCİ GÜÇLER ARASI İLİŞKİ VE EYLEM BİRLİĞİ SORUNU:

Körfez kriziyle birlikte, Partimizin devrimci güç birliği anlayışı çerçevesinde gündeme getirdiği eylem birliği girişimleri, 1 Mayıs sürecinde de gerekli ciddiyet ve sorumluluk anlayışı içinde sürdürülmüştür.

Ancak PKK ve TDKP dışındaki devrimci yapılanmaların duyarsız kalmalarıyla girişimler sonuçsuz kalmıştır.

1 Mayıs'ta güçlerin birleştirilmesi doğrultusunda, farklı görüşlere sahip olunmasına rağmen TDKP'yle düzenli ilişkiler sürdürülüp, diğer devrimci yapılanmalara ulaşılmaya çalışıldı. Ancak diğer devrimci örgütlerden bir cevap alınamayınca, sorun körfez krizinde olduğu gibi 1 Mayıs'ta da varlığını korudu.

Diğer devrimci çevrelerin somut sorunlar karşısında eylem birliklerinin önemini kavrayamadıklarını bu süreç ortaya çıkarmış durumdadır.

Devrimci güçlerin tecrit edilip; reformizmin ve legal "marks'zmin" geçer akçe haline getirilmeye çalışıldığı bugünkü koşullarda; güçlü çıkışları örgütleyecek sağlıklı bir iletişim ağının gerekliliği ortadadır.

Karşı-devrimin programlarını bozmak ve uygulamaya soktukları politik yönelimi dumura uğratmak açısından, devrimci güçler arası eylem birliği önemli bir silahtır.

Bu silahın devreye sokulmamasının, karşı-devrimin ömrünü uzatmakta olduğu görülmeli; ve bu bilinç ışığında tüm devrimci güçler tarihsel sorumluluklarına uygun bir duyarlılık ve ciddiyet içinde davranmalıdır.

Bunun içinde bugünden itibaren devrimci örgütler arasında merkezi ilişki ağı örgütlenmelidir. Yalnız eylem birliği noktasında değil; aynı zamanda karşılıklı yardımlaşma ve haberleşme açısından da bu gerekli bir çaba olacaktır. Aynı zamanda da gerektiği şartlarda güçlerin birleştirilip, ortak hedefe vurulmasında devrimci tavrın vakit geçmeden sokağa dökülmesi açısından bugünden böylesi bir iletişim ağının kurulması gerekmektedir. Bunun için biran önce gerekli girişimler yapılmalı, tüm devrimci gruplar tavrını ortaya koymalıdır.

Devrimci-demokrat-yurtsever grup ve örgütlere duyrulur...

Yılmaz Güney'in anıt açılış töreninin -eşi ve Anıt komitesi tarafından- devrimci bir bakış açısı ile yapılmamasını eleştiren partimiz TKP/ML,-Anıt'a çelenk koydu. Ve bir mesaj yayınladı. 1500'ün üzerinde katılmacıyı Yılmaz Güney'in anısına saygı duruşuna çağırdı. Bu kitleler tarafından olumlu karşılandı. Mesajı olduğu gibi aşağıda yayınlıyoruz.

DEVRİMCİ SANAT CEPHESİNİN BAŞEĞMEZ MİLİTANI, KAVGA ARKADAŞIMIZ YILMAZ GÜNEY'İ SAYGIYLA ANIYORUZ!..

Emperyalizme, Sosyal emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı koyuşun, Devrimci sanat cephesinin sembolü YILMAZ GÜNEY'i anma ve Anıtın'ın açılışı vesilesiyle, bu anlamlı günde hazır bulunan tüm devrimci, demokrat kişi ve kuruuşları partimiz **TKP/ML** adına komünist coşkuyla selamlıyoruz.

O, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının sanat cephesindeki savaşımında halklarımızın kurtuluş perspektiviyle, mücadelesini her türlü zorluğa rağmen, başı dik direniş yolundaki kilometre taşlarını döşeyerek onurlu bir yol açtı.

O, sanatı yozlaştıran, devrimci özünden koparan, onu ticaret aracı olarak gören, burjuva türevi yapılara karşı, sınıf savaşımında sanat "hembir saldırı hem de savunma aracıdır" şiarıyla karşı koydu.

O, sanatı toplumsal kavgada proletaryanın sınıf savaşımını, beyaz perdeye aktaran kızıl bir güneş oldu. Sadece halkımızın yaşantısını değil, bu yaşamdan kurtuluşun gerçek yolunu sanatsal çalışmalarında işleyen devrimci bir militandı.

O, 12 eylül Faşist diktatörlüğünün işkence, zulüm ve katliamlarına karşı savaşımını aktif olarak yürütmek anlayışından hareketle, cezaevinden firar ederek, yurtdışında sanat savaşımını yaşamının sonuna dek onurla sürdürdü.

YILMAZ GÜNEY, proletaryanın sınıfsal kurtuluşunun M-L bilimi önderliğinde olabileceğini, önemli ölçüde kavrayan ender devrimci sanatçılardan Kürt ulusuna mensup biriydi. Mensubu olduğu Kürt ulusu bugün her dört parçada da faşist ve gerici rejimler tarafından yoğun bir baskı ve asimilasyon altında tutulmaktadır.

Kürt ulusunun ulusal başkaldırı ve direnişini çeşitli sahte çözüm önerileri ve senaryolarla etkisizleştirerek boğmayı amaçlayan emperyalistler, bugün Kuzey Kürdistan'da faşist Saddam rejimi tarafından Kürt kitlelerinin topluca imhasına da sessiz kalmayı yeğlemektedirler.

Geçmiş ve yaşanan süreç göstermiştirki; Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu uzlaşmacı önderlikler tarafından değil, Devrimci ve Komünist öncülerin önderliğinde zor ve şiddet yoluyla gerçekleşebilir.

Kürt ulusunun anti-emperyalist devrimci mücadelesinin her zaman yanında olacağımızı yeniliyerek, tüm emperyalistlerin ve gercilerin kürt ulusuna yönelik katliam ve senaryolarını lanetliyoruz!

YILMAZ GÜNEY, çeşitli milliyetlerden Türkiye Halkının Bağımsızlık Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesinde sonsuza dek yaşayacaktır!..

TKP/ML Yurtdışı Bürosu

EĞİTİM KÖŞESİ

METANIN FETİŞİZMİ

Yazımızın içinde metanın ne olduğunu ortaya koymaya çalıştık. İlk bakışta kolay gibi görünen ancak derinlemesine incelendiğinde anlaşılması zor bir şeyle karşılaştık. onun metafizik incelikleri ve teolojik süsleri garipliğini pekiştirmeye yetti. Halbuki, onun insan gereksinimini karşılayan özelliği ve bu özelliklerin insan emeğinin sonucu oluşması, bizi onun öyle görkemli bir şey olmadığı konusunda yanılttığı da ortaya çıktı. Dahası insan çalışmasıyla doğanın sağladığı maddelerin biçimini kendisine yararlı bir şekilde değiştirerek kullandığı da gün gibi açık bir gerçekten.

Değerin nicel belirlenmesinde temeli teşkil eden şey, (harcanmanın süresi ve emeğin niteliği dikkate alınarak). emeğin nicel ve nitelik olarak ortaya çıkan farkıdır. Örnek, Ağaç doğal bir maddedir. Ağacı değiştirip sandalye haline getirebiliriz. Bu durumda sandalye tek başına yine de bir ağaç olmaya devam eder. Ancak meta olarak işlev görmeye başladı mı, o tamamen farklı bir şeye dönüşür. Bu da metayı gizemli kılan şeyin salt kullanım değeri olmadığına bizi götürür. Çünkü, emeğin yararlı türleri ve üretgenliğinin faaliyetleri ne kadar çeşitli olursa olsun, bu işlevlerin hemen hemen tümü insanın kas ve beyniyle vb. çabasıyla oluşmuştur. İnsanın herhangi bir biçimde başkası için çalışmaya başlaması, emeğin toplumsal bir biçim almasına sebep olur. Her türlü insan emeğinin eşitliği, bu emek ürünlerinin hepsinin eşit derecede olmalarıyla nesnel olarak ifade edilir. "harcanan emekgücünün bu harcanma süresiyle ölçülmesi, emek ürünlerinin değerinin nicel biçimini alır; ve en sonu, üreticilerin içerisinde emeklerinin toplumsal niteliğinin kendi gösterdiği karşılıklı ilişkiler, ürünler arasında toplumsal bir ilişki biçimini alır" (Marks, Kapital C.I, s.f 87).

Diğer yandan fiziksel şeyler arasındaki ilişki, metalarda fiziksel farklılıklar gösterir. Metaların varlığı ve bunlara meta damgası vuran aralarındaki-değer ilişkisi ile, bunların fiziksel özellikleri ve ortaya çıkardıkları maddi ilişkiler arasında mutlak bir bağ yoktur. Marks'ın deyimiyle "Burada insanlar arasındaki toplumsal ilişki, onların gözünde, şeyler arasında düşsel bir ilişki biçimine bürünür." işte metalar açısından da durum aynıdır. Emek ürünlerine, meta olarak üretildikleri anda yapışıveren ve bu nedenle meta üretiminde ayrılması olanaksız olan şeye metanın fetişizmi denir.

Açarsak, Genel anlamda bilindiği gibi, kullanılma sunulan bütün malları biri birlerinden bağımsız kişi ve grupların emeklerinin ürünü, olarak yaratılırlar. Emek ürün olmalarından dolayı da, billurlaşan emek onlara meta özelliği kazandırı. Bütün bu bireysel emeklerin toplamı, toplumsal emeği oluşturur. Üreticiler ürünlerini değişime sunmadıkları sürece aralarında toplumsal bir ilişki söz konusu olamaz. Her üretici emeğin toplumsal niteliği ise ancak değişim esnasında ortaya çıkar. Diğer bir deyişle, toplumsal emeği olşuturan bireyin emeği, ürünler arasında ve değişim eyleminin somutlaşması döneminde kendisini ortaya koyar. Birey emeğini öteki üreticilerin emeğine bağlayan, çalışma bireyler arasında toplumsal bir ilişki olmaktan öteye, kişiler arasında maddi bir biçimde ortaya çıkarken, şeyler arasında toplumsal bir ilişki olarak görünür. Ancak değişimleri sayesinde emeğin ürünleri yararlanılan nesnelerce varoluş biçimlerinden bağımsız toplumsal biçimde değer alırlar. Değişim amacıyla yaratılan metanın önce üretimleri esnasında değer olarak hesaba katılmasıyla pratik bir önemi ortaya çıkar. Bu andan itibaren üreticinin kişisel emeği, iki yönlü toplumsal bir niteliğe bürünür. Bir yanda toplumsal gereği karşılamak için toplumsal iş bölümünün bir kolu (Kollektif emeğin ayrılmaz bir parçası) Öte yandan, kişinin çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak için, bireyin emeğinin karşılıklı değişime uğruyabilmesi. Bunun içinde, her üreticinin özel yararlı konumdaki emeğinin bütün diğer yararlı emeklerin yarattığı ile eşit olması gerekir. Farklı türden emeklerin eşitlenmesi için, eşitsizliğin eşitlenmesi zorunludur. Matematiksel bir örnekle paydaların eşitlenmesi gerekir. Yani, insanın emek gücü harcamasını soyut insan emeğine indirgemekle mümkündür. Kişinin emeğinin iki yönlü toplumsal niteliği, günlük pratik içerisinde emeği etkiliyen ürünlerin değişimi esnasında beyne yansıdığı zaman görülür. Böylece onun emeği, toplumsal nitelikte yararlı olması (salt kendisi için değil) başkaları içinde yararlı olması ön koşulunu oluşturur. Bu kişisel özel emeğin, öteki bütün özel emek türlerine eşit olmakla kazandığı toplumsal nitelik, farklı metaların ortak nitelik taşıması, yani birer değere sahip olması şekline girer.

Böylece, emek ürünlerini biri birleriyle değer olarak ilişkiye sokmamızın nedeni, bu metalarda billurlaşmış türdeş emğin maddi halde birikmesi değildir. Tersine, değişimle *farklı ürünlerimizi eşitlediğimizde, bunlara harcanan farklı türden emeğide eşitlemek-teyiz.*

Yazımızda ele aldığımız özel üretim biçiminde, (yani meta üretiminden bağımsız olarak) emeğin özgül toplumsal niteliği, her çeşit emeğin insanlarca harcanmış olmasından dolayı, eşitliğin gerçeğine dayanır. Bu da üründe değer biçimine bürünür.

Değişimin somutlaşması aşamasında üreticiyi ilgilendiren en önemli konu, kendi ürününün karşılığı ne kadar ve miktarda ürün alacağıdır. Ya da eldeki ürünü hangi yollarla değişime sokabileceğidir. İşte ürünlere yapışık etiketler bu soruyu pratikte cevaplayan bir konumdadır. Bu ürünlerin üzerine yapışık değer olma özelliği, karşılıklı olarak değer nicelikleri biçiminde çıkmalarıyla kararlılık kazandırır. Bu nicelikler üreticilerin istem ve iradelerinden bağımsız olarak değişir. *Bun-*

lar için kendi toplumsal faaliyetleri, nesnelerin faaliyeti biçimini alır. Onlar nesnelere sahip olup onları yöneteceklerine, nesneler onları yönlendiren bir konuma gelirler. Biribirlerinden bağımsız yürütülen ve ancak bütünü toplumsal işbölümünün parçalarını oluşturan farklı türdeki özel emeğin, devamlı toplumun gereklerinin seviyesine getirilerek, (deneylere dayanarak) bilimsel bir kanı halini alması için, meta üretiminin esaslı bir düzeye erişmesi gerekir. Çünkü ürünler arasında durmadan değişen değişim ilişkileri ortasında üretim için toplumsal olarak gerekli emek-zamanı kendisini (doğanın önüne geçilemeyen yasası gibi) zorla kabul ettirir.

Ürünlere meta damgasını vuran ve dolaşımları için belirli bir hale gelen, bir başlangıç olan nitelikler insan tarafından anlamlarını çözmeye kalkışmadan kendiliğinden anlaşılır olma biçimlerini kazanmış olurlar. İşte bunun sonucundadır ki, değer büyüklüğünün belirlenmesinde ancak meta fiyatının tahlili ile varılmış, (tüm metaların parabiçiminde ortam ifadesi ile) onların değer olarak özelliklerinin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Ancak, metaların bu sonal-para biçimi, özel emeğin toplumsal niteliğini ve tek tek üretciler arasındaki toplumsal ilişkiyi açığa çıkarmak yerine, onu gizliyen bir yapıya dönüşmüştür. Burada önemli bir noktayı açmakta yarar görüyoruz. *Toplumsal olarak örgütlendirilmiş üretimde kişisel bağımsızlık sözkonusu değildir. Burada bağımsız insan yerine, herkesin bağmlı olduğunu bariz bir şekilde görür ve yaşarız. İşçiler, burjuvalar, köylüler gibi. Söz konusu olan kişisel bağımlılık, toplumsal üretimin toplumsal ilişkileri belirlemesi gibi, üretime dayanılarak örgütlenmiş yaşam diğer alanlarıda aynı konumdadır. Toplumun işleyişi içerisinde, bunlar aynı hizmetler ve aynı ödemler biçimini alır. Bu yükümlülük, emeğin mevcut toplumsal biçimidir.* Her işçi patronun, her serf feodal beyin hizmetindedir. Sınıflı toplumdaki insanlar emek harcarken, bireyler arasındaki toplumsal ilişkiler (her durum ve konşulda) her zaman kendi karşılıklı kişisel ilişkileri olarak görünür. Emek ürünleri arasında toplumsal ilişkiler kılığına bürünmezler.

Meta ve ürün arasındaki benzerlik ve farklılığı yazımızın başlarında ortaya koymuştuk. Kendi ihtiyaçlarını karşılamak için ekilen tarla, örülen kazak vb. gibi. Bu kişinin yalınız başına üretim yapabilmesinin yanında ailecede üretim yapmasıyla değişmez. Her bireyin emek-gücü, bu durumda, zaten ailenin tüm emek gücünün yalınızca belirli bir bölümünü oluşturur. Bu durumda, bireysel emek-gücü harcanmasının süresine göre ölçülmesi, emeklerin toplumsal niteliği olarak kendiliğinden ortaya çıkar.

Buraya kadar Metanın farklı toplumsal niteliklerini ortaya koymaya çalıştık. Ancak farklı burjuva anlayışın savunucularına göre, Emeğin toplumsal niteliği ve metanın fetişizmi doğsal bir olaydır. Bunlara göre değişim-değerinin oluşumunda bile doğa önemli bir rol oynar. Marks Rickardo'yu eleştirirken bu konuda şunları belirtir. "Değişim değerli, bir nesne üzerinde harcanan emek miktarının belirli bir toplumsal ifade şekli olduğuna göre, doğanın bununla ilişkisi, kambiyo kurlarının saptanmasıyla olan ilişkisinden fazla değildir."(Kapital C.1, sf. 97). Bu yanıtla Marks, mistik görüşü ekonomi politiğe yansıtan Sedly Taylor'uda susturur.

Fetiş karakterin kavranması için, ürünün meta şeklini aldığı üretim biçimi, yada doğrudan değişim için üretilmesi, burjuva üretim biçiminin en ilkel biçimini oluşturduğu, gerçeğinden geçer. Bugünkü egemen karakteristik biçimiyle olmasada, fetişist yapı epeyce eski bir tarihte ortaya çıkmıştır. Metanın tümüyle egemen oluşuna bu anlamda Meta fetişizmi denir.

PARTİMİZİN 19.KURULUŞ YILDÖNÜMÜ DAĞLARDA DA KUTLANDI

24 Nisan Cankurtaran Eylemi

Partimiz TKP-ML'nin 19. kuruluş yıl dönümü nedeniyle partimize bağlı TİKKO gerillalarının Dersim merkez grubu T.C'nin Cankurtaran şantiyesini bastı. Baskında Şantiye de bulunan araçlar tahrip edildi. 9 ton mazot imha edildi. Şantiyedeki masa telsizi ele geçirilerek 86. bölgeye (Tunceli, Malatya, Elazığ, Diyarbakır) partimizin 19. kuruluş yıldönümü ile ilgili propaganda yapıldı. Bu sırada Şantiye bekçisi serbest bırakılarak 2-3 km uzaklıktaki karakola haber vermesi için gönderildi. Bu arada şantiyeye gelen yola gerilla birliğimizden bir grup pusu kurmuş beklemekteydi.

Şantiyedeki gerillalarımız masa telsizinden düşmanın telsiz konuşmalarını dinliyordu. Karakol- Tugayı - Tugayda valiyi arayıp şantiyenin "Teröristler" tarafından ele geçirildiğini ve "Teröristlerin" kendilerini şantiyede beklediklerini valiye söylendi. Vali bunun üzerine karakola "sabah olana kadar yerlerinden ayrılmamalarını ve helikopter desteğini beklemelerini" bildirdi. Bunun üzerine gerillalarımız telsizle devreye girerek "mademki siz bizi arıyorsunuz biz buradayız neden gelip bizi yakalamıyorsunuz" diyerek şantiyede beklediklerinin çağrısını yaptılar. Bir süre düşmanın gelmesi beklendi, kimse gelmeyince gerilla birliği karakolun etrafında mevzilendi ve karakol yoğun olarak tarandı düşmandan hiç bir karşılık gelmedi.

Eylem amacına uygun olarak planlandığı gibi başarıyla sonuçlandı ve gerillalarımız bölgeden uzaklaşarak kendi üslerine döndüler.

Düşmanın kayıbı olup olmadığı öğrenilemedi.

76. YILINDA ERMENİ ULUSUNA KARŞI GİRİŞİLEN SOYKIRIMINI LANETLİYORUZ!..

SUÇLULAR TARİH ÖNÜNDE HESAP VERMEKTEN KURTULAMAYACAKLARDIR!..

24 NİSAN 1915 Türk hakim sınıfları tarafından Ermeni ulusuna karşı girişilen **SOYKIRIM**'ın günüdür. **76 yıl** geçmesine rağmen bu kara lekenin hesabı verilmeden, Kürt ulusu üzerinde aynı senaryo tezgahlanmaktadır. TC devleti tarihi kurulmadan önce ve sonra, bugüne dek istisnasız olarak kendi dışındaki uluslara ve azınlık milliyetlere her zaman için, **SOYKIRIM-KAN VE VAHŞET** uygulamıştır. Ermeniler ilkin olmak üzere, 1915'lerde yaklaşık 1,5 milyon kişi tarihte eşine rastlanamayacak şekilde kadın, çoluk, çocuk, yaşlı denilmeden üstelik yasal düzenlemelerle toptan imha edilmişlerdir. **3000 yıllık** yaşadıkları topraklar üzerinden zoraki göç ettirilmişlerdir. Etmeyenler anında öldürülmüş, hayatta kalanların çoğuysa açlıktan ve soğuktan kırılarak ölmüşlerdir. Kurtulabilenlerse İran, Irak, Suriye, Lübnan ve Avrupa'nın değişik devletlerine giderek yaşamlarını sürdürmüşlerdir.

19. yy sonu ve 20. yy başında kapitalizmin gelişmesi üzere, Avrupa ve Asya'nın bağrında **Milli devletler** doğmuştur. Osmanlı devleti çökmeden önce egemenliği altındaki uluslardan Bulgarlar, Yunanlar, Macarlar, ERMENİler, Kürtler birçok kere **ulusal bağımsızlık**larını kazanmak için ayaklanmışladır. Nihayetinde Kürtlerin ve Ermenilerin dışındaki uluslar bağmsızlıklarını elde etmişler ve devletlerini kurmuşlardır. ermeniler **1915 soykırımı** ile anatopraklarından göç ettirilmişlerdir. Kürtler ise daha da sonra Lozan Antlaşması ile İran, Irak, Suriye ve Türkiye arasında emperyalistler tarafından bölünmüşlerdir.

1915 katliamına gelinceye kadar, Osmanlı İmparatorluğu Abdülhamid tarafından ve **Kürtlerden** oluşan **"HAMİDİYE ALAYLARI"** kurdurmuştur. Bu alaylar aracılığıyla Kürt'ü ermeni'ye karşı getirerek kırdırmıştır. Nihai ve kesin olarak **Ermeni sorununu çözmek** için ise Talat Paşa bizzat emir vereek **ERMENİLERİN VARLIKLARINA SON VERİLMELİDİR. KİMSE VİCDANININ SESİNE KULAK VERMEMELİDİR"** diyerek bir **"Tehcir Kanunu"** çıkarmıştır. 20. yy başlarında, insanoğlu ilk kez böylesine planlı ve düzenli bir olaya tanık olmuştur. İttihad ve Terakki'nin başında bulunan Enver ve Talaat Paşalar yediden yetmişe kadar tüm ermenileri katlettiler. Hitler dahi bu Soykırımı örnek almış, Yahudilere karşı aynısını yapmıştır. Hatta daha da ileri giderek **"Bugün artık Ermenilerin soykırımına uğrayıp yokedilmesinden bahseden kimse var mı?"** dahi diyebilmiştir.

İnsanlık 20. yy sonlarında aynı olaya Kürt Ulusu üzerinde tanık olmaktadır. Senelerdir besleyip büyüttükleri Saddam faşist rejimini 8 sene İran ile savaştırmışlardır. Halepçe'de 5000 insanın ölümüne sessiz kalan emperyalistler, kendi çıkarlarına ters düştü diyerek Ortadoğu'yu aylardır meşgul eden savaşa girişerek, yüzbinlerin üzerinde insanın ölümüne sebep olmuşlardır. amaç Saddam rejimini devirip, yerine kendilerine "sadık ve uşak" bir rejim yaratmaktır. Bunun için her türlü muhalefete önceden destek vererek, Saddam rejiminin devrilmesi için çalışmışlardır. Bu arada da Talabani ile ikili görüşmeler yaparak anlaşmışlardır. Daha sonra ayaklanan ve birçok şehri ele geçiren Kürt Ulusal hareketi kendi kaderine bırakmasına sebep olmuşlardır. Timsah gözyaşları döken (!) "İNSAN HAKLARI"na sözde çok saygılı tüm emperyalistler, kendi uşaklarını savaş alanına göndererek caniliklerini, katilliklerini örtbas etmenin hesapları içindedirler.

1915 yılında Ermeni Ulusu'nu soykırıma uğratan başta Alman, İngiliz ve Fransız emperyaliztleri, bugün de Kürt Ulusuna karşı ABD önderliğinde devam etmektedirler.

Tarih acı ama öğretici tecrübelerle doludur. Her türden emperyalistlere kucak açarak gerçek kurtuluşu arayanlar, ulusal Kurtuluş mücadelesinin sadece kendi başına yetersiz olacağını bilmeyenler, bugün bu kıyıma suç ortağı olanlardır. Bunun için nihai kurtuluşumuzu ancak sınıf mücadelesi vererek kazanabiliriz. Emperyalistlere ve onların yerli uşaklarına hak ettikleri dersi vermek zor, ama bir o kadar da şanlı-onurlu olan yol, gerçek kurtuluşumuzu sağlayacaktır.

-KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!
- FAŞİST TÜRK DEVLETİNDEN HER TÜRLÜ KATLİAMIN HESABINI SORACAĞIZ!
-YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!
-BİRLİK-MÜCADELE-ZAFER!

P. TARAFTARLARI
24. NİSAN 1991
PARİS

OKUYUCU MEKTUPLARI

İ.K.K PROLETER BEYİNLERDE PARTİMİZİN BAYRAĞI OLMALIDIR

Hiç bir şey sadece kendi başına ele alınmaz, ve de kendisini çevreleyen koşullardan yalıtılmış olarak ele alındığı taktirde, neden ve niçinler, karanlıkta kalır ve sağlıklı bir sonuca varılamaz. Fakat herhangi bir şeyi, çok yönlü olarak gözönünde bulundurup, kendi öz kapasitesi ile kendisini çevreleyen koşullarla ilişki, ve çatışmanın kapsamı içinde ele alınırsa, ancak, neden ve niçinler anlaşılabilir. Ve bunun objektif koşulları oldukça elverişli olduğu, ama subjektif koşulları eksikse bu koşulların yaratılması için gerekli olan iradi müdahale yapılır.

Söz konusu, Partimizin merkezi kitle yayın organı İKK'nın nisan sayısını, yüzüncü sayıya ulaşmasının genel muhakemesinin yapılması, ve bugüne kadar, parti kitlesine ulaşmada, düzensiz yada kesintili bir şekilde yayınını sürdürmesinde, eksik ve hatalı tarafları ve biçiminden, bir çoğumuzun eleştiriler ve yakınmalar tek yanlılıkta kalmış ise, yine de, karanlıkta kalan pürüzleri açığa çıkarmıştır.Denilebilir ki, belki bu eleştiriler olmasaydı belki, geçmişe oranla İKK şu anda düzenli çıkmazdı. Bu sadece bir varsayım olmakla birlikte, şunu da belirtmekte yarar var, her sınıf mücadelesinde proletarya kendi öz öncü örgütünü yaratmakla birlikte, kendi öz örgütünün kendi hatalarını gidermesine ve güçlü silahlarla donanmasına zorlar, eninde sonunda istenilen düzeyde olmasada, mütevazi bir yeri olacaktır. Çünkü ilerleyen sınıf mücadelesinde ve bu sınıf mücadelesine ML-MZD nin silahlarıyla donanmış, bir KP önderlik ediyor ise, mücadelemizin süreci içnide, her zaman, bu gün kullandığımız araç ve yöntemler, yarın bizi tatmin etmeyecektir. Daha iyi ve sağlam araçlara ve yöntemlere ihtiyaç duyacağız. Merkezi kitle yayın organımız İKK da partimizin siyasetini yazılı olarak kitlelere taşıma aracı olduğuna göre, bunun içinde, ilerleyen DHD mücadelesinde İKK da sürekli kendisini yenilemesi ve proletaryanın genel ve özel taleplerini ve ihtiyaçlarını karşılaması ve bunların çözümünde etkin bir yükümlülükle karşı karşıyadır.

Ne varki, bu güne kadar, İKK hakkında yapılan eeiştiriler kısmen doğru olmakla birlikte bütünüyle yapıcı değildir, eleştirilerin bir yanıyla haklı olması, öbür yanıyla kendisini çevreleyen koşullardan yalıtılmış halde değerlendirilmesi, dargörüşlülüğü gidermekten uzaktır. Çünkü, bu güne kadar, egemen feodal, burjuva sınıfların, ezilen, sömürülen yığınların sınıfsal ve ulusal mücadelelerini engellemek içni, her türlü barbarca saldırıları, ekonomik, siyasi, askeri, kültürel, vb. yaptırımlarını göz önünde bulundurmalı, çünkü, ezilen, sömürülen yığınların açlık, sefalet işsizlik içinde debelendiğini buna bağlı olarak teorik ve kültürel olarakta yozlaştırıldığını gözden saklamamalı, çünkü genel olarak devrimci hareketlerin geçmişteki yanlış anlayışların ürünü olarak kamburlaşan çeşitli değer yargıların, kitlelerin devrimci mücadele arayışında, küçümsenmeyecek ölçüde olumsuz etkilerini görmek gerekir. Çünkü, bütün bunların sonucu, kitlelerin üzerlerindeki korku, güvensizlik psikozunu hala atamayışlarını ve de işten atılma, evden atılma vs. ruh hallerinin canlı olduğunu görmek istemesekte nesnel bir olgudur vs. vs. bütün bunlara bağlı olarak da, Partimizin genel durumu ise, kuruluşundan kısa bir süre sonra, kurucusu ve önderini yitirmesi, bu güne kadar üç genel sekreterini yitirmesi, ve de onlarca kadro ve savaşçısını yitirmesi, yine bu güne kadar ki mücadelesinde ayrılıklardan ve bürokratizmden bir türlü sıyrılamaması, öte yandan, bütün bu genel ve özel durumlardan kaynaklanarakta, sağlıklı örgütlülüğün bir türlü oluşturulamaması, uygun taktik ve yöntemlerin hayata geçirilmemesi de ister istemez, kitlelere siyasi önderliğin istenilen düzeyde olmaması doğaldır. Ayrıca, biz sempatizan ve taraftarlar lafta Parti ve devrimin neferi olduğunu belirtiyor, ancak pratiğe gelindiğinde, diğerlerinden bekleme mantığını sergiliyorsak ortaya nasıl bir tablonun çıkacağını tahmin edebiliriz.

Bu gün Partimizi reformist, revizyonist, oportünist kulüplerden ayıran, gerçek anlamda devrime aday olduğunun başlıca kıstasları, merkezi görevin KSİ için gerilla savaşının geliştirilmesi, ilerletilmesi ve bunu adım adım bir sonraki aşamaya vardırılması, doğru siyasi, ideolojik, örgütsel önderliğin altında, örgütlülüklerin çeşitlendirme uğraşı, legal ve illegal mücadelelerin biribirine karıştırılmadan doğru bir şekilde ele alınıp hayata uygulanması örgütlülüğün sağlam temeller üzerine oturtulması gibi bir dizi çabayı ve fedekarlılığı gerektirir. Partimiz diğer küçük burjuva kulüpler gibi sadece bir dergiyi çıkarmakla meşgul değildir bu gerçeği gördüğümüz oranda problemlerin kaynaklarına ulaşmakta pek o kadar zor olmayacaktır.

Bir yayın organının yazı kurulu en iyi elemanlarla ve araçlarla donatılsın, eğer o yayın organı kitlelere ulaşamıyor ve tarihi misyonunu yerine getiremiyorsa, aynı zamanda maddi ve manevi desteği alamıyorsa tam olarak işlevini yerine getiremez.

Çünkü, bir üretimin tüketimi olmazsa, o üretimin ölümü demektir, ancak bunlar biribirlerini geliştirdiği ölçüde kalıcı olurlar.

Bunun içinde her İKK okuru kendi üzerindeki sorumluluğun bilincinde olur, bunu maddi bir güce dönüştürdüğü soranda, kendi sıradanlığını o zaman ancak giderebilir. bu anlamda İKK Proleter beyinlerde partimizin bayrağı olmasının daha çok alttan üste, üstten alta kadar olan ilişkilerine sürekli ileriye doğru devinimin gereksimine zorunhlu olarak zarürü ihtiyaç olduğunu, buna bağlı olarak, İKK'nın düzenli, istikrarlı çıkması ve kitlelere ulaşması sağlandıkça bu aynı zamanda siyasi faaliyetimizin gittikçe ileriye doğru yükseldiğinin ifadesi olacaktır.

Bir tekstil işçisi

Genel Siyasi çizgisi ML-MZD bilimiyle özdeşmediği ve bu durum içersinde sağ oportünizmin gediklisi durumunda olan DY (Devrimci Yol), Bu tutumunu sistemli bir şekilde devam ettirmektedir. ML-MZD bilimine göre doğru olan tutum yapılan hataları, sapmaları (proletarya çizgisinden) sistemleştirip devam ettirmek değil, yapılan hatanın ve sapmaların neden kaynaklandığını ortaya koyup özeleştirisini yapmaktır. Ne yazık ki küçük burjuva anlayışa sahip siyasetlerin eleştiri ve özeleştiri mekanizmasını hiç bir zaman yerine getirmemişlerdir, küçük burjuva gururları buna izin vermemiştir. Mao Zedung yoldaşın bizlere açıkça gösterdiği iki çizgi mücadelesini (Proleter yön ile Burjuva yön arasındaki), insanın kendi içindeki mücadele, bulunmuş olduğu ortamdaki mücadele, örgütlü yapısı içersindeki mücadele, Parti içindeki mücadele vb. gibi durumlarda proletarya çizgisinden sapmamak için Burjuva yöne karşı mücadele etmiyorsa, proletarya çizgisinden sapmalar kaçınılmaz duruma gelecektir. Ama DY için bir gerçek vardır, o da devrimci muhalefet, içinde yer almaya başladıkları, siyasi çizgilerini ortaya koydukları ilk günden itibaren sapma içindeydiler. ML-MZD bilimi ışığında mücadeleye başlayıp belli bir zaman ve pratiğin içinde değil. DY'ye devrimci hareket denilebilir ama Komünist denilemez.

Bulunmuş olduğumuz yörede 12 Eylül 1980 öncesinde DY siyasetinin öncülüğünde örgütlenme ve yapılanma çalışması içersine girilmiş ve bu çalışma DY siyaseti açısından çeşitli olumluluklar arzetmiştir. Halkın çeşitli sorunlarına eğilinmiş bu sorunlara çözüm aramaya gidilmiştir. Yörede sık sık korsan gösteriler düzenlenmiş, fındık mitingleri yapılmış, (Yörede yaşayan halkın tek ekonomik geliri fındıktandır) İlçe Belediye başkanlığına Bağımsızdan aday gösterilip seçimi kazanmışlardır. Daha sonraki aşamada Belediye imkanlarıyla birlikte çeşitli

sosyal etkinliklerde bulunulmuş, Halkın ekonomik sorunlarıyla ilgilenilmiştir. (Yöredeki Tefeci-Tüccar'a karşı, karaborsacılara karşı, kahvehanelerdeki kumar sorununa, içki sorununa, Yol sorununa ilgi gösterilmiştir) Bu tip sorunlara karşı mücadele verdiklerini yadsımıyoruz, fakat sorunlara proleteryanın devrimci bakış açısıyla bakıldığını göremiyoruz. yöredeki kendi örgütlülükleri içersindeki yanlış tutumları dahi değerlendirip çözüm arayamamışlardır. Örgütlü yapı içersinde olup belli bölgelerin sorumlusu olan kişiler kendi ekonomik sorunlarını devrimci sorunlarmış gibi yansıtıp bir çok öldürme olayı gerçekleştirmişlerdir. Yer (toprak) sorunu yüzünden insanlar öldürülmüş fakat "faşist" olduğu söylenmiştir.

Yörede düzenlenen açık sokak gösterisinde insanların çoğunluğunun katılımı sağlanmıştır. 1978 deki fındık mitingine katılanların sayısı 1500-2000 civarında, 1980 deki fındık mitingine katılanların sayısı 15000-2000 civarındadır. Fakat bu çoğunluğun içinde siyasi bilinci almış [DY'nin siyasi bilincini)-15.000-20.000 kişinin katıldığı fındık mitingi-] insan sayısı 45-50 kişi olduğu DY'liler tarafından söylenmektedir ve yaşanan gerçek de bizlere bunu göstermiştir. Fakat bu kitle kuru kalabalıktan öteye gitmemiştir, gidememiştir. Çünkü kitlelere önderlik edecek gerçek bir komünist partiden yoksundurlar. Kitleleri; iktidarı hedefleyen bir mücadele içine sokacak önderlikten yoksundurlar. Yörede gelişen halk muhalefetine yüzeysel bakanlar yöreyi "DY'nin kalesi", "devrimci muhalefetin kalesi" "Halk demokrasisinin uygulandığı yer" vb. gibi adlandırmadan kaçınmalıdırlar. Yaşanan pratik bizlere temeli sağlam olmayan kalenin bir günde nasıl yıkıldığını gösterdi. Temeline Proletaryanın Devrimci inancı, atılmadığı ML-MZD bilimiyle beslenmediği sürecede bu tip kaleler yıkılmaya mahkumdur. Bizler yörede verilen mücadele içersinde yer almış; faşist diktatörlüğün azgın saldırısına silahla karşılık verip kanının son damlasına kadar savaşan devrimci yiğitleri bağrımıza basıyoruz. Ama DY'nin yanlış, oportünist siyasetini değil.

12 Eylül 1980 yenilgisnden sonra yörede uzun bir süre suskunluk yaşanmıştır. DY'de yörede eskiden kalan feodal insan ilişkilerinin dışında hiç bir varlık göstermemiştir. Gerici örgütlenmelerin karşısına alternatif doğru bir örgütlenme anlayışı koyamamıştır. Bunu yapabilmesi için de geçmişte yapılan hataların özeleştirisi halka verilmelidir, bu da yapılmamıştır. Geçmişe sanki hiç yaşanmamış, o hatalar yapılmamış gibi bakılmaktadır, geçmişe adeta sünger çekilmiştir. Ama biz biliyoruz ki; geçmişte yapılan, yaşanan pratiğin üstüne sünger çekmek marifet değildir. Marifet geçmişi, ML-MZD ilkelerle değerlendirip geleceğe emin adımlarla ilerlemektir. Nerde kaldı Lenin'in "Her yenilgi yenilmemeyi öğretir" sözü, eğer geçmiş doğru değerlendirilip yanlışlar ortaya koyulduğunda bu söz doğrulanır. Geçmiş doğru değerlendirilip ele alınmazsa her yenilgi yeni bir yenilgiye gebedir.

Yörede 7-8 aylık bir dönemi kapsayan bir çalışmam vardır. Bu çalışma içersinde eskiden beri tanımış olduğum (çocukluğumdan) 1980 de cezavine girip daha sonra çıkmış olan DY'lilerle birlikteliğim vardı. Bulunmuş olduğumuz ortamlarda benimsemiş, inanmış olduğum doğru düşünceleri ortaya koyduğumda TİKKO'cu olarak teşhir edilmeye başlandım. Kendilerine bu tutumlarının yanlış olduğunu söyledim, böyle yapmakla faşist Türk devletine yardımcı olduklarını belirttim. Fakat tutumları devam etti. Bununla da yetinmeyip, partimize yönelik karalama ve dedikodulara başladılar.

Bu yalan ve iftiralarına benim etrafımda bulunan insanlar arasında da devam ettiler. Bu benim yapmış olduğum çalışmanın karşısında ortaya koydukları tavrın başlangıcı oldu. Tutumları aynı şekilde devam etti: "Biz senin savunduğun düşünceleri ciddiye almıyoruz, bu düşünceler iki-üç tane kendini bilmez maceraperest insanın ortaya koymuş olduğu bir harekettir. Yirmi yıldır Tunceli'nin dışına çıkamamış, iyi olduğu Tunceli'de dahi ortaya doğru dürüst bir şey koyamamıştır." Ve Samsun ortamından tanıdıkları iki arkadaşın Tunceli Pülümür deki bir çatışmada iki yoldaşla birlikte ölmeleri olayında yöredeki insanlara; "bunlar dürüst öğrenciler içinde onların beynini yıkayıp doğuya gönderiyorlar; orada öldürtüyorlar bu tip ölme olayına sık rastlanmasının sebebi de partinin içinde hainlerin olduğunu, faşist Türk devletiyle işbirliği yaptığını söyleyip" örgütlenme ve partileşmenin ML örgütlenme olmadığını söylediler. bu olaylar karşısında söylediklerinin gerçekle alakası olmayan yalanlar olduğunu bunun devrimci ahlak ile ilgisi olmadığını, dürüst insanlar olmadıklarını söylediğimde "sen olaylara tek yönlü bakıyorsun, gerçekleri görmek istemiyorsun, sen kemikleşmişsin, biz senin kafanı açmaya çalışıyoruz sen anlamıyorsun" gibi demogojik laflarla karşılık verdiler. Benim etrafımda bulunan insanlarada bunun propagandasını yaptılar yapmaya devam ediyorlar. Bir süre geçtikten sonra benimle birlikte dört kişinin bulunduğu bir ortamda bana; "yürütmüş olduğun çalışmaya devam edemezsin biz burada DY haricindeki siyasetlere çalışma yaptırmayız eğer bu tutumuna devam edersen en kötü şekilde cezalandırılırsın, bu bizim ortak kararımızdır." diye beni ölümle tehdit ettiler. Ben de bunun üzerine; "Benim düşmanın faşist Türk Devleti ve onun uşakları olduğunu, benim yapmış olduğum çalışmadan korkması gerekenlerin onlar olduğunu korktukları içinde beni öldürmek isteyeceklerini, benimse, proletaryanın sınıf mücadelesinde ölümden korkmayacağımı söyledim". Onlarda; "bu dikkafalılığın nereye kadar devam edecek bakalım..." dediler. Ortaya koydukları yalan ve demogojiyle beni sindiremeyeceklerini anladıklarında olayların yönünü değiştirip benim ilişkide bulunduğum devrimci-demokrat aileler ve insanlar içinde propaganda yapmaya başladılar. Bunlardan sadece birisi olan; "Yöredeki devrimci mücadele içinde yerini almış, devrimci mücadeleye herşeyiyle inanmış, halk içinde adeta efsaneleştirilmiş, ben dahil devrimci-demokrat unsurlar tarafından sevilen ve saygı duyulan, faşist Türk Devletinin askeri gücüyle girdiği çatışmada 1983 de katledilen Halil İrgül'e kesinlikle böyle bir şey olmadığı halde ucuz kahraman olarak niteleyip dalga geçtiğimi, söyleyerek beni seven insanları benden uzaklaştırmaya, soğutmaya çalıştılar. Ben de olayın üstüne gidip böyle bir şey olmadığını böyle bir şey söylediğimi söyleyenlerin gelip benim yüzüme karşı söylemesi gerektiğini ortaya koydum. Bu tip söylentileri çıkaranların bunları maksatlı yaptığını olayın aslını ve amacını söyledim. Bu olaylardan sonra bütün yalan ve demogojileri ortaya atan insanlarla konuşmaya gittim. Daha önce ortaya koydukları ve hala koymaya devam ettikleri yalanları açıklamaları gerektiğini eğer söylediklerinin doğruluğunu ortaya koyamıyorlarsa bunu ne için yaptıklarını açıklamasını söyledim. Benim demediğim halde neden Halil İrgül gibi bir insan hakkında böyle konuştuğumu söylemenin maksadının ne olduğunu sordum. Verdikleri cevap ise; "Sen bizim muhatabımız olamazsın biz sana bir şey kanıtlamak zorunda değiliz. Sen bize hesap soramazsın. Doğudaki Götüboklu Gerilla mücadelesi verenleri savunarak bizimle muhatap olamazsın" diye karşılık verdiler. Bu tutum karşısında hiç bir harekete girişmedim. Oysa Türkiye halkının DHD mücadelesinde Partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO, TMLGB Gerillaları olarak, halkın savaşçısı, halk savaşçısı olarak proletaryanın devrimci mücadelesinde yerini almış "Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin hoş geldi safa geldi" ve "İktidar namlunun ucundadır" şiarlarını haykıran komünist devrimcilere, dervim şehitlerine hakaret edenlerden mutlaka halkımız hesap soracaktır. Devrimcilere küfür edenler, devrimcileri ihbar edenler şunu bilmeli ki; halkımız er geç doğru olanı anlayacak ve mücadeleyi köstekleyenleri kendi içinden uzaklaştıracaktır. P.mizin bu yörede gelişen etkinliği bunun önemli bir göstergesidir.

Fatsa'dan bir İKK okuyucusu

PARTİMİZİN T.C.'nin ÖLÜM MANGALARI POLİSLERE YÖNELİK EYLEMLERİ SÜRÜYOR...

İSTANBUL'da TİKKO GERİLLALARI ÜÇ CANİYİ CEZALANDIRDI!

16 Mayıs akşamı İstanbul-Mecidiyeköy'de bir emekli işkenceci polis ile Bakırköy'de halka kan kusturan bir polis ekibi imha edildi.

Mecidiyeköy'de cezalandırılan emekli başkomiser Şamil KASAP, yıllardır devrimcilere işkence yapan ve devrimcilere yönelik operasyonlarda yer alan azılı bir katildi. Partimize bağlı TİKKO gerillaları uzun süre bu devrimci kasabını takip etti. En son izini bularak partimizin aldığı ölüm kararını başarıyla yerine getirdi.

Aynı gece Bakırköy'de de, halka sürekli baskı yapan, devrimcliere ve halka yönelik operasyon düzenleyen bir polis ekibi imha edildi. Biri Ekipler amiri başkomiseri Altan ERKAN, rastgele insanları sokakta toplayıp işkence yapmakla ünlenmişti.

Diğer yandan Bakırköy gecekondularında halka baskı yapmakla tanınıyordu. Bu halk düşmanı işi öylesine azıtmıştı ki, evleri rastgele aramayı kendine iş edinmişti. Bölge halkını adeta yıldırmış ve korkutmuştu. Diğer yandan küçük esnaftan haraç alıyor, vermek istemeyenleri karakola götürüp işkence yapmakla tehdit ediyordu.

Partimiz bu halk düşmanını halkımızın şikayeti üzerine olaya el attı. Halk mahkemesinde yargılayarak gereken cezanın verilmesini kararlaştırdı. bunun üzerine TİKKO Şehir gerilla timleri harekete geçerek cezalandırma eylemini başarıyla yerine getirdi.

Terör, dün üç polisi öldürdü

Emekli başkomiserin öldürülmesi olayını TİKKO adlı yasadışı bir örgüt hazırladı.

Polis, şüpheli görülen 10 kişi gözaltına alırken, gazeteleri arayan bir kişi, saldırı olayını yasadışı TİKKO adlı örgüt adına üstlendi.

POLİS OTOSUNA SALDIRI:2 ÖLÜ

Terör a... ncak failler yine "sır"

İSTANBUL, (Hürriyet) - İstanbul'da terör azdı, ancak failler yine ortada yok. Yasadışı TİKKO Örgütünün bu haftayı "Eylem haftası" ilan etmesinin ardından, önceki gece üç polisin öldürülmesiyle olaylar tırmandı. Yılbaşın-

Bundan sonrada halka baskı uygulayan, devrimcilere işkence yapan ve katleden halk düşmanlarına karşı partimizin cezalandırma eylemleri sürecektir.

Burada bir kere daha anımsatalım. Birinci hedefemiz devletin eli kanlı köpeği içişleri bakanı Abdülkadir Aksu ve Mehmet Ağar'dır. Bu hainlerden mutlaka hesap soracağız. Partimizin değerli önder kadrosu İSMAİL ORAL'ın ve Hatice DİLEK'in katledilmelerinin mutlaka hesabı sorulacaktır. Aksu, devrimcilere çiçek uzatmıyormuş. Bizde kendisine buradan haber gönderiyoruz: Er veya geç azrailden önce sana halkın adaletini yerine getiren namlunun ucunu uzatacağımızı bilmelisin!